MINISTER FINANSÓW,
INWESTYCJI I ROZWOJU

DLI-III.4620.15.2019.KS.17

OBWIESZCZENIE

Na podstawie art. 49 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.) i art. 12 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. z 2019 r. poz. 1554, z późn. zm.),

Minister Finansów, Inwestycji i Rozwoju

zawiadamia, że wydał decyzję z dnia 31 października 2019 r., znak: DLI-III.4620.15.2019.KS.15, utrzymującą w mocy decyzję Wojewody Zachodniopomorskiego Nr 6/2019 z dnia 17 maja 2019 r., znak: AP-1.747.5-5.2019.PM, o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu dla zamierzenia inwestycyjnego pn. „Budowa gazociągu Goleniów – Lwówek DN1000" na terenie województwa zachodniopomorskiego.

Strony w sprawie mogą zapoznać się z treścią powyższej decyzji z dnia 31 października 2019 r. oraz aktami sprawy w Ministerstwie Inwestycji i Rozwoju w Warszawie, ul. Chałubińskiego 4/6, w dni robocze, w godzinach od 9.00 do 15.30, jak również z treścią ww. decyzji – w urzędach gmin właściwych ze względu na lokalizację inwestycji, tj. w Urzędzie Miasta i Gminy Goleniów, Urzędzie Gminy Dolice, Urzędzie Gminy Stargard, Urzędzie Miejskim w Pełczycach, Urzędzie Gminy Przelewice i Urzędzie Miejskim w Maszewie.

Ponadto zawiadamiam, iż właściwym w przedmiotowej sprawie – stosownie do treści rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 września 2019 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów, Inwestycji i Rozwoju (Dz.U. z 2019 r. poz. 1841) – jest obecnie Minister Finansów, Inwestycji i Rozwoju.

Załącznik: informacja o przetwarzaniu danych osobowych.

MINISTER FINANSÓW, INWESTYCJI I ROZWOJU
z up.

Bartłomiej Szcześniak
Dyrektor
Departamentu Lokalizacji Inwestycji

Załącznik do obwieszczenia
Ministra Finansów, Inwestycji i Rozwoju,
znak: DLI-III.4620.15.2019.KS.17

Informacja o przetwarzaniu danych osobowych

Zgodnie z art. 13 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (Dz. U. L 119 z 4 maja 2016), zwanego dalej „RODO", informuję, że:

1) administratorem danych osobowych jest Minister Finansów, Inwestycji i Rozwoju z siedzibą w Warszawie, przy ul. Wspólnej 2/4, 00-926 Warszawa;

2) dane kontaktowe do Inspektora Ochrony Danych w Ministerstwie Inwestycji i Rozwoju: Inspektor Ochrony Danych, Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju, ul. Wspólna 2/4, 00-926 Warszawa, adres e-mail: IOD@miir.gov.pl;

3) przetwarzanie danych osobowych następuje w celu prowadzenia postępowań administracyjnych na podstawie przepisów prawa – ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego oraz ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu.

   Zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. c RODO, przetwarzanie jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze;

4) w związku z przetwarzaniem danych osobowych w celu wskazanym powyżej, dane osobowe mogą być udostępniane innym odbiorcom lub kategoriom odbiorców danych osobowych. Odbiorcami tychże danych osobowych są strony postępowań administracyjnych prowadzonych na podstawie ustaw, o których mowa w ww. pkt 3, i ich pełnomocnicy, podmioty działające na prawach strony ww. postępowań administracyjnych i ich pełnomocnicy, a także uczestnicy postępowań (np. biegli, świadkowie);

5) dane osobowe będą przechowywane przez okresy wskazane w Jednolitym Rzeczowym Wykazie Akt stanowiącym załącznik nr 2 do zarządzenia Ministra Inwestycji i Rozwoju z dnia 16 kwietnia 2018 r. zmieniającego zarządzenie w sprawie wprowadzenia w Ministerstwie Rozwoju instrukcji kancelaryjnej, jednolitego rzeczowego wykazu akt oraz instrukcji w sprawie organizacji i zakresu działania archiwum zakładowego (Dz. Urz. MIiR, poz. 10), wydanym na podstawie art. 6 ust. 1 i 1a oraz 2 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach;

6) w związku z przetwarzaniem danych osobowych przysługuje prawo do dostępu (art. 15 RODO) oraz sprostowania danych osobowych (art. 16 RODO), prawo wniesienia skargi do Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych w przypadku uznania, że przetwarzanie danych osobowych narusza przepisy RODO (art. 77 RODO);

7) dane osobowe nie będą przetwarzane w sposób zautomatyzowany, w tym również w formie profilowania.

MINISTER FINANSÓW, INWESTYCJI I ROZWOJU
z up.

Bartłomiej Szcześniak
Dyrektor
Departamentu Lokalizacji Inwestycji

MINISTER FINANSÓW,
INWESTYCJI I ROZWOJU

Warszawa, 31 października 2019 r.

DLI-III.4620.15.2019.KS.15

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.), zwanej dalej *„kpa"*, oraz art. 5 ust. 3 w zw. z art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. z 2019 r. poz. 1554, z późn. zm.), zwanej dalej *„specustawą gazową"*, po rozpatrzeniu odwołań Pana Pawła Pliszki, LANEUS Sp. z o.o. z siedzibą w Zielinie, Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe Nadleśnictwo Kliniska, Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe Nadleśnictwo Dobrzany, Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe Nadleśnictwo Choszczno, od decyzji Wojewody Zachodniopomorskiego Nr 6/2019 z dnia 17 maja 2019 r., znak: AP-1.747.5-5.2019.PM, o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu dla zamierzenia inwestycyjnego pn. „Budowa gazociągu Goleniów – Lwówek DN1000" na terenie województwa zachodniopomorskiego,

utrzymuję ww. decyzję w mocy.

UZASADNIENIE

Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ – SYSTEM S.A. z siedzibą w Warszawie, zwany dalej *„inwestorem"*, reprezentowany przez Pana Mariusza Ławika, wnioskiem z dnia 16 kwietnia 2019 r., uzupełnionym w trakcie prowadzonego postępowania, wystąpił do Wojewody Zachodniopomorskiego o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycji w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu pn.: „Budowa gazociągu Goleniów-Lwówek DN 1000" - na terenie województwa zachodniopomorskiego".

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie ww. wniosku, Wojewoda Zachodniopomorski wydał decyzję Nr 6/2019 z dnia 17 maja 2019 r., znak: AP-1.747.5-5.2019.PM, o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu dla zamierzenia inwestycyjnego pn. „Budowa gazociągu Goleniów – Lwówek DN1000" na terenie województwa zachodniopomorskiego, zwaną dalej *„decyzją Wojewody Zachodniopomorskiego"*.

Postanowieniem z dnia 21 czerwca 2019 r., znak: AP-1.747.5-12.2019.PM, zwanym dalej *„postanowieniem uzupełniającym"*, Wojewoda Zachodniopomorski uzupełnił rozstrzygnięcie *decyzji Wojewody Zachodniopomorskiego*.

Od *decyzji Wojewody Zachodniopomorskiego* odwołania, za pośrednictwem organu I instancji, wnieśli:

- Pan Zdzisław Kosikowski,
- Pan Paweł Pliszka,
- LANEUS Sp. z o.o. z siedzibą w Zielinie,
- Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe Nadleśnictwo Kliniska, zwane dalej *„Nadleśnictwem Kliniska"*,
- Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe Nadleśnictwo Dobrzany, zwane dalej *„Nadleśnictwem Dobrzany"*,

- Państwowe Gospodarstwo Leśne Nadleśnictwo Choszczno, zwane dalej *„Nadleśnictwem Choszczno"*.

W związku z brakiem uzupełnienia przez Pana Zdzisława Kosikowskiego braków formalnych odwołania, organ odwoławczy pismem z dnia 26 lipca 2019 r., znak: DLI-III.4620.15.2019.KS.8, poinformował skarżącego o pozostawieniu bez rozpoznania wniesionego przez niego odwołania.

W odwołaniu z dnia 3 czerwca 2019 r. [nadanym w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 2188, z późn. zm.), zwanej dalej *„ustawą Prawo pocztowe"*, w dniu 5 czerwca 2019 r.], Pan Paweł Pliszka poinformował, iż jako strona niezadowolona z wydanego rozstrzygnięcia wnosi sprzeciw wobec planowej inwestycji w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego. Skarżący wyjaśnił, że sprzeciwia się zajmowaniu oraz blokowaniu możliwości dalszego wykorzystania działki nr 150/12, z obrębu Przemocze, na cele rolnicze, tzn. wykorzystania jej na prowadzenie uprawy drzewek bożonarodzeniowych, którą zajmuje się od kilkunastu lat. Pan Paweł Pliszka zaznaczył, iż planując wieloletnią uprawę drzewek, na ww. działce wykonane zostało ogrodzenie, celem zabezpieczenia upraw przed zwierzyną leśną i kradzieżą.

W ocenie skarżącego, prace związane z przedmiotową inwestycją towarzyszącą inwestycji w zakresie terminalu znacznie utrudnią prowadzenie produkcji drzewek w okresie jej realizacji, zaś część gruntów, na których planowana jest inwestycja, zostanie wyłączona z produkcji z powodu ograniczeń dla tego rodzaju upraw.

W przesłanym wraz z ww. odwołaniem piśmie z dnia 3 czerwca 2019 r. Pan Paweł Pliszka zwrócił się do organu odwoławczego z prośbą o pomoc w rozstrzygnięciu problemu związanego z budową gazociągu Goleniów-Lwówek. Skarżący wskazał, iż dostrzega brak jakiejkolwiek sprawiedliwości w sprawach związanych z planowanym zajęciem gruntów, jak też utratę możliwości dalszej produkcji drzewek bożonarodzeniowych.

Pan Paweł Pliszka wyjaśnił, iż od 2011 r. prowadzi rodzinne gospodarstwo rolne, a z rolnictwem związany jest całe życie. Skarżący podjął starania w celu zdobycia wykształcenia rolniczego oraz rozwijania gospodarstwa, aby zabezpieczyć jego płynność finansową, pomimo niedużej powierzchni.

Pan Paweł Pliszka wskazał, że zaostrzenia przepisów dotyczących obrotu nieruchomościami rolnymi w 2016 r. przerwały procedurę przygotowawczą jego gruntów, dzierżawionych z Zasobu Rolnego Skarbu Państwa, do sprzedaży. Skarżący wyjaśnił, iż grunty te znajdują się w Gminie Police, obręb Przęsocin, i zajmują ok. 50% powierzchni gospodarstwa, jak również mają znaczący wpływ na utrzymanie prowadzonego przez niego gospodarstwa.

Skarżący poinformował, że wykup nieruchomości jest dla niego sprawą priorytetową, ponieważ aktualnie może skorzystać z przywilejów „Młodego Rolnika", np. poprzez wsparcie z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego. W związku z powyższym, Pan Paweł Pliszka zwrócił się z prośbą do Ministra Inwestycji i Rozwoju, aby przeprowadził konsultacje z Ministrem Rolnictwa i Rozwoju Wsi, w celu pomocy przy wznowieniu oraz nabyciu przez skarżącego nieruchomości dzierżawionych z Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa OT Szczecin, „w zamian za utracone korzyści związane z inwestycją gazociągu, jak również straty jakie zostaną poniesione przy budowie".

W piśmie z dnia 5 lipca 2019 r., stanowiącym uzupełnienie odwołania, Pan Paweł Pliszka podniósł zarzut naruszenia art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 2 Konstytucji RP, czyli przepisów dotyczących ochrony własności.

Skarżący zaznaczył, iż na działce stanowiącej jego własność, położonej w obrębie Przemocze, zlokalizowany jest już jeden gazociąg relacji Goleniów-Lwówek, zaś na podstawie *decyzji Wojewody Zachodniopomorskiego* planowane jest posadowienie na niej kolejnego gazociągu.

Pan Paweł Pliszka raz jeszcze wskazał, iż na ww. działce prowadzi działalność rolniczą, z której dochód jest jego jedynym źródłem utrzymania. Zdaniem skarżącego, lokalizacja planowanej inwestycji towarzyszącej inwestycji w zakresie terminalu wręcz uniemożliwi mu prowadzenie działalności zarobkowej, co jest pogwałceniem prawa wolności gospodarczej, zagwarantowanego w art. 22

Konstytucji RP.

W związku z powyższym, skarżący zażądał zaniechania lokalizacji przedmiotowej inwestycji na działce stanowiącej jego własność. Ponadto skarżący podniósł, iż pismem z dnia 3 czerwca 2019 r. zwrócił się zarówno do Wojewody Zachodniopomorskiego, jak do Ministra Inwestycji i Rozwoju z propozycją rozwiązania problemu, na którą nie otrzymał odpowiedzi.

Pan Paweł Pliszka podkreślił, iż domaga się dostrzeżenia jego potrzeb oraz negatywnych konsekwencji związanych z lokalizacją planowanego przedsięwzięcia na jego nieruchomości, a nie jedynie kierowania się celem, jakim jest budowa gazociągu.

Dodatkowo skarżący wskazał na naruszenie „art. 8 ust. 1" i art. 9 *kpa*, zgodnie z którymi strona powinna być informowana o wszystkich aspektach decyzji, które mogą ją dotyczyć, a postępowanie powinno być prowadzone w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej.

Skarżący zarzucił, iż w „obecnym" postępowaniu został postawiony przed faktem dokonanym, tj. otrzymał jedynie postanowienia i decyzje w sprawie, zaś przed wydaniem decyzji nie był informowany o aspektach budowy gazociągu i konsekwencjach dla właścicieli działek.

W ocenie Pana Pawła Pliszki, przyznanie mu odszkodowania będzie świadczeniem jednorazowym, a przy położeniu dwóch gazociągów na działce – zostanie na stałe pozbawiony możliwości jej pełnego rolniczego użytkowania i osiągania z niej dochodu.

W odwołaniu z dnia 5 czerwca 2019 r. (wpływ do Zachodniopomorskiego Urzędu Wojewódzkiego w Szczecinie w dniu 7 czerwca 2019 r.), LANEUS Sp. z o.o. z siedzibą w Zielinie zaskarżyła *decyzję Wojewody Zachodniopomorskiego* w części dotyczącej działek nr 268, z obrębu Bolewice, gmina Pełczyce, oraz działek nr 200/1 i 188/5, z obrębu Przekolno, gmina Pełczyce, stanowiących jej własność, wnosząc o uchylenie ww. rozstrzygnięcia i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

Skarżąca Spółka zarzuciła *decyzji Wojewody Zachodniopomorskiego* naruszenie:

1. prawa materialnego
2. prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a to:
   a) art. 7, w zw. z art. 77 § 1, art. 78 § 1 i 2, art. 84 § 1 art. 80 oraz art. 107 § 3 *kpa*, poprzez:
      - brak wyczerpującego, rzetelnego i wszechstronnego rozpatrzenia materiału sprawy, polegający na braku jakichkolwiek uzgodnień z właścicielem gruntu (a właściwie właścicielami gruntów rolnych) co do ewentualnej trasy przebiegu gazociągu, co doprowadziło do ustalenia trasy przebiegu gazociągu według „dowolnie wybranych linii", bez analizy faktycznego podziału działek geodezyjnych, ich gospodarczego wykorzystania, układu dróg śródpolnych i dróg publicznych oraz bez analizy ukształtowania terenu, co w konkretnym przypadku doprowadziło do poprowadzenia gazociągu przez największe wzniesienia i w poprzek pól uprawnych, gdy tymczasem gazociąg ten, bez tak znacznej ingerencji i naruszania struktury gleby oraz stosunków wodnych w tym rejonie, mógłby być zaprojektowany wzdłuż dróg gminnych, powiatowych lub śródpolnych, co tym samym doprowadziło organ do poczynienia w zaskarżonej decyzji całkowicie dowolnych i nieuprawnionych ustaleń faktycznych i wydania decyzji mającej bezpośredni negatywny wpływ na własność skarżącej Spółki,
      - brak wyczerpującego i wszechstronnego rozważenia przez organ trasy przebiegu gazociągu, w sposób mniej uciążliwy dla skarżącej Spółki, oraz nieprzeprowadzania postępowania (także w zakresie niezbędności realizacji gazociągu przez działki skarżącej Spółki), gdy w bezpośrednim sąsiedztwie działek skarżącej Spółki znajdują się pozostające we władaniu gminy lub Skarbu Państwa niezabudowane tereny (drogi wraz z poboczami oraz drogi śródpolne), przez które to działki gazociąg może być przeprowadzony, a tym samym rozstrzygnięcie sprawy wyłącznie na korzyść *inwestora*, co stanowiło oczywiste naruszenie zasady pierwszeństwa słusznego interesu strony, a w rezultacie doprowadziło do wydania decyzji mającej bezpośredni wpływ na własność skarżącej Spółki,
      - niepodjęcie przez organ wszystkich niezbędnych czynności zmierzających do dokładnego

wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienie przedmiotowej sprawy bez uwzględniania interesu społecznego oraz słusznego interesu właścicieli gruntów rolnych w tym rejonie, dla których tak duża ingerencja w grunt poprzez prowadzenie głębokich i szerokich wykopów może doprowadzić do zniszczenia struktury rolnej gruntów uprawnych oraz całkowitego zaburzenia stosunków wodnych na skutek inwazyjnej ingerencji w urządzenia melioracyjne regulujące stosunki wodne w glebie, bez możliwości ich rzeczywistego odtworzenia, co – przy obecnych anomaliach pogodowych – spowoduje wysychanie utrzymywanych przez skarżącą Spółkę, w ramach całego ekosystemu, tworzącego ostoję dla drobnej zwierzyny i ptactwa mokradeł, oraz dla zachowania pośredniego ich oddziaływania na nawadnianie przylegających gruntów rolnych. Skarżąca Spółka zaznaczyła, iż największym niebezpieczeństwem będzie dla niej doprowadzenie tym działaniem *inwestora* do stepowienia znacznych powierzchni gruntów rolnych i wyłączenie ich z produkcji rolnej, co z kolei spowoduje znaczne szkody w jej majątku, z uwagi na fakt, iż stanowią one jej jedyne grunty rolne. Powyższa sytuacja może nawet doprowadzić do upadku Spółki, bo grunty te, wykupione od Skarbu Państwa, stanowią podstawę spłaty kolejnych rat,

b) art. 8 w zw. z art. 107 § 1 i § 3 *kpa*, poprzez nieprzeprowadzenie postępowania przez organy administracyjne w niniejszej sprawie w sposób budzący zaufanie jego uczestników (skarżącej Spółki) do organów władzy publicznej, „albowiem bez podjęcia jakichkolwiek prób uzgodnienia trasy projektowanego gazociągu z właścicielami gruntów rolnych przy udziale władz gminy, dla minimalizacji skutków prowadzenia inwestycji i w jej ramach – głębokiej ingerencji w strukturę gruntów",

c) art. 140 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (t.j. Dz. U. 2019 r. poz. 1145), zwanej dalej „*kc*", poprzez wydanie decyzji, która bez uwzględnienia słusznych interesów właścicieli gruntów rolnych może nieodwracalnie lub na wiele lat pozbawić ich dochodów z gruntów rolnych lub wręcz uniemożliwić właścicielowi dalsze korzystanie z gruntów zgodnie z ich przeznaczeniem, jeżeli organ swoim i *inwestora* działaniem doprowadzi do pogorszenia struktury gruntów rolnych leżących na trasie gazociągu lub w bezpośrednim jego sąsiedztwie, a tym samym – zmniejszenia dochodów z rolnictwa lub wręcz ich utraty w bliżej nieokreślonym okresie, bądź do utraty możliwości spłaty zaciągniętych zobowiązań i upadku Spółki.

W uzasadnieniu odwołania skarżąca Spółka podkreśliła, że potrzeba ochrony gleb rolnych wynika z faktu, iż gleba jest jednym z elementów środowiska, przez co spełnia określone funkcje w systemie środowiska geograficznego, wśród których należy w szczególności wymienić:

- środowiskotwórczą – wyrażającą się udziałem gleby w kształtowaniu lub rozwoju: klimatu lokalnego, gospodarki wodnej, szaty roślinnej, rzeźby,
- ekologiczną, określaną również jako funkcja przestrzeni życiowej i zasobów genowych – udział gleby w produkcji i rozkładzie materii organicznej, przepływie energii oraz obiegu i retencji pierwiastków biogennych,
- edaficzną, inaczej zasobu naturalnego – rozumianą jako generowanie przez glebę warunków rozwoju dla roślin i zwierząt, w tym dla roślin uprawnych,
- sozologiczną, nazywaną również regulacyjną – poprzez udział gleby w neutralizacji szkodliwych wpływów egzogenicznych, zwłaszcza antropogenicznych,
- gospodarczą – jako że gleba stanowi warsztat pracy dla części zatrudnionych w pierwszym sektorze gospodarki, czyli rolnictwie i leśnictwie.

Skarżąca Spółka wyjaśniła, iż w wyniku wzajemnego oddziaływania czynników glebotwórczych, kształtowane są geograficznie zróżnicowane właściwości pokrywy glebowej. To właśnie one decydują o żyzności oraz odporności na naturalne i antropogeniczne procesy destrukcyjne.

Według skarżącej Spółki, w związku z realizacją planowanej inwestycji, o żyzności tych gleb – nie tylko w granicach prowadzonej inwestycji, ale także w jej bezpośrednim, „bliżej nie ustalonym obecnie", sąsiedztwie, „zadecyduje dodatkowo i wyjątkowo destrukcyjnie organ administracji państwowej, zezwalając inwestorowi, który żąda zgody na niekontrolowaną ingerencję i bliżej nieokreślony zasięg oddziaływania" w opisane wyżej funkcje, mające wpływ na kształtowanie się środowiska geograficznego, mimo braku jakichkolwiek uzgodnień z lokalną społecznością, dla której możliwość

korzystania z niego to – być może – jedyne i podstawowe źródło utrzymania.

W ocenie skarżącej Spółki, prowadzenie głębokich wykopów w poprzek działek rolnych, dodatkowo bez uwzględnienia występujących wzniesień, spowoduje nieodwracalne zmiany w:

- składzie mineralnym skały macierzystej, czyli składzie zewnętrznej warstwy skorupy ziemskiej, która pod wpływem procesu glebotwórczego daje tworzywo mineralne gleby,
- zawartości i jakości materii organicznej martwej (próchnicy, resztek organizmów roślinnych i zwierzęcych), będącej źródłem składników odżywczych oraz czynnikiem strukturotwórczym,
- zdolności do gromadzenia wody i oddawania jej roślinom, co zależy głównie od składu mechanicznego i struktury gleby,
- wymiany powietrza pomiędzy glebą i atmosferą, zapewniającej tlenowe warunki do życia korzeni roślin.

W załączeniu do odwołania skarżąca Spółka przedłożyła dokumentację zdjęciową „zrobioną na okoliczność bezprawnego wejścia na grunty" stanowiące jej własność przez wykonawcę, w celu przeprowadzenia odwiertów.

Skarżąca Spółka stwierdziła, że we współczesnym świecie duża część dobrych jakościowo gleb jest tracona bezpowrotnie w wyniku rozwoju budownictwa i infrastruktury. Presja człowieka na pokrywę glebową nieustannie rośnie, dlatego ochrona jej zasobów stała się wyzwaniem cywilizacyjnym, a w szczególności ochrona gruntów rolnych dla utrzymania zdolności zaspokojenia potrzeb żywnościowych nie tylko obecnych, ale także przyszłych pokoleń. Dlatego też organ administracji publicznej winien badać w pierwszej kolejności możliwości alternatywnych tras gazociągów, tak by nie zezwolić *inwestorowi* na bezrefleksyjne projektowanie ich przebiegu z pogwałceniem interesów nie tylko właścicieli, ale także społeczeństwa jako takiego.

W odwołaniu z dnia 7 czerwca 2019 r., znak: ZG.224.1.1.2019.ZGZ (nadanym w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu *ustawy Prawo pocztowe* w tym samym dniu), *Nadleśnictwo Kliniska* zarzuciło *decyzji Wojewody Zachodniopomorskiego* przyjęcie do stosowania, w odniesieniu do nieruchomości leśnych Skarbu Państwa będących w zarządzie *Nadleśnictwa Kliniska*, art. 24 *specustawy gazowej*, skutkującego ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości objętych przedmiotową inwestycją.

W związku z powyższym, *Nadleśnictwo Kliniska* wniosło o uchylenie zaskarżonej decyzji w części dotyczącej nieruchomości leśnych Skarbu Państwa znajdujących się w zarządzie *Nadleśnictwa Kliniska*, wymienionych w pkt 9 *decyzji Wojewody Zachodniopomorskiego*, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu miałaby wywołać skutek, o którym mowa w art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej*.

Nadleśnictwo Kliniska wniosło ponadto o objęcie działki nr 514/1, z obrębu Warchlino, gmina Stargard (KW SZ1T/00127164/6), działki nr 680/1, z obrębu Rogowo, gmina Stargard (KW SZ1T/00104962/3), oraz działki nr 228/5, z obrębu Małkocin, gmina Stargard (KW SZ1 T/00105010/2), postępowaniem określonym w art. 20 *specustawy gazowej*.

W uzasadnieniu odwołania *Nadleśnictwo Kliniska* stwierdziło, iż biorąc pod uwagę rozmiar realizowanej inwestycji oraz przeznaczenie i zagospodarowanie nieruchomości Skarbu Państwa będących w zarządzie *Nadleśnictwa Kliniska*, objętych *decyzją Wojewody Zachodniopomorskiego*, nie zachodzą przesłanki do zastosowania art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej* w odniesieniu do gruntów leśnych, które zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 8 *specustawy gazowej* nie zostały ujęte w katalogu gruntów, na terenie których możliwe jest wprowadzenie ograniczenia w korzystaniu z nieruchomości. Według *Nadleśnictwa Kliniska*, ograniczenie, o którym mowa w art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej*, może zostać ustanowione jedynie w przypadku przejścia inwestycji przez grunty stanowiące własność Skarbu Państwa, które są pokryte wodami, stanowią pas drogowy, bądź są objęte obszarem kolejowym, a więc sytuacji, w której objęty ograniczeniem obszar nie jest znaczny, a przejście inwestycji nie wyklucza korzystania z nieruchomości w niezbędnym zakresie.

Nadleśnictwo Kliniska wskazało, iż uwzględniając treść § 10 pkt 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki

z dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie (Dz. U. z 2013 r. poz. 640), zwanego dalej „*rozporządzeniem w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie*", z którego wynika, że w strefach kontrolowanych nie mogą rosnąć drzewa w odległości mniejszej niż 2 m od gazociągów o średnicy do DN 300 włącznie i 3 m od gazociągów o średnicy większej niż DN 300, licząc od osi gazociągu do pni drzew, uznać należy, że w przypadku, gdy gazociąg nie jest budowany za pomocą przewiertu sterowanego, następuje *de facto* wyłączenie gruntów leśnych z produkcji na całej długości gazociągu oraz na szerokości 4 lub 6 m.

Zdaniem *Nadleśnictwa Kliniska*, zakazy wynikające z zapisów *rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie* uniemożliwiają Państwowemu Gospodarstwu Leśnemu Lasy Państwowe (PGL LP) dalsze prawidłowe korzystanie z nieruchomości w sposób dotychczasowy albo w sposób zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem gruntu, a ponadto art. 124 ust. 5 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2018 r. poz. 2204, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o gospodarce nieruchomościami*", powinien być stosowany odpowiednio, z uwzględnieniem przepisów *specustawy gazowej*.

Nadleśnictwo Kliniska zaznaczyło, że jeżeli na skutek skorzystania przez *inwestora* z uprawnień przysługujących mu na podstawie art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej*, niemożliwym stanie się dalsze prawidłowe korzystanie z nieruchomości przez właściciela albo użytkownika wieczystego w sposób dotychczasowy albo w sposób zgodny z jej dotychczasowym przeznaczeniem, może on żądać nabycia nieruchomości albo użytkowania wieczystego przez Skarb Państwa.

Skarżąca strona podkreśliła ponadto, że w przypadku usytuowania sieci gazowych na terenie nieruchomości leśnych, przepisy *specustawy gazowej* nie zwalniają właścicieli lasów z obowiązku wynikającego z art. 13 ust. pkt 2 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2018 r. poz. 2129, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o lasach*", tzn. ponownego wprowadzania roślinności leśnej (upraw leśnych) w lasach w okresie do 5 lat od usunięcia drzewostanu.

W odwołaniu z dnia 7 czerwca 2019 r., znak: ZG.224.1.1.2019 (nadanym w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu *ustawy Prawo pocztowe* w tym samym dniu), *Nadleśnictwo Dobrzany* podniosło zarzuty do *decyzji Wojewody Zachodniopomorskiego* analogiczne do zarzutów zawartych w odwołaniu *Nadleśnictwa Kliniska*, z tą różnicą, iż zawarło w nim wniosek o objęcie postępowaniem określonym w art. 20 *specustawy gazowej* działki nr 392, z obrębu Ulikowo, gmina Stargard (KW SZ1T/00104074/1).

Natomiast w odwołaniu z dnia 7 czerwca 2019 r. (nadanym w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu *ustawy Prawo pocztowe* w tym samym dniu), *Nadleśnictwo Choszczno* podniosło zarzuty do *decyzji Wojewody Zachodniopomorskiego* analogiczne do zarzutów zawartych w odwołaniach *Nadleśnictwa Kliniska* i *Nadleśnictwa Dobrzany*, zawierając w nim wniosek o objęcie postępowaniem określonym w art. 20 *specustawy gazowej* nieruchomości Skarbu Państwa będących w zarządzie *Nadleśnictwa Choszczno*.

Dodatkowo *Nadleśnictwo Choszczno* powołało również treść § 20 pkt 2 *rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie*, zgodnie z którym, jeżeli gazociąg na terenach leśnych jest budowany za pomocą przewiertu sterowanego, nie jest wymagane wycinanie drzew i krzewów. W takim przypadku gazociąg należy ułożyć poniżej poziomu systemu korzeniowego drzew.

Odwołania wniesiono w terminie.

Uwzględniając fakt, iż właściwym w przedmiotowej sprawie – stosownie do treści rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 września 2019 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów, Inwestycji i Rozwoju (Dz. U. z 2019 r. poz. 1841) – jest obecnie Minister Finansów, Inwestycji i Rozwoju, zwany dalej „*Ministrem*", stwierdzono, co następuje.

Kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu I instancji, polegających na niewłaściwym zastosowaniu przepisu prawa materialnego, bądź postępowania administracyjnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności

faktycznych. Zgodnie z ogólnie przyjętą zasadą organy administracyjne powinny działać wnikliwie, prowadząc wyczerpujące postępowanie dowodowe w celu uzyskania prawdy obiektywnej, a fakty istotne dla podjęcia rozstrzygnięcia powinny zostać w miarę możliwości bezsprzecznie ustalone. Obowiązek ten wynika z art. 7 i art. 77 *kpa*. Dlatego też trafność rozstrzygnięcia w każdym indywidualnym przypadku wymaga szczegółowego zbadania i rozważenia wszelkich argumentów, które stanowiłyby podstawę do przyjęcia określonego stanowiska. Wydając decyzję, organ zobowiązany jest do przestrzegania przepisów *kpa*, a przede wszystkim do podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego.

Mając na uwadze powyższe, w trakcie przeprowadzonego postępowania odwoławczego *Minister* rozpatrzył ponownie wniosek *inwestora* o wydanie przedmiotowej decyzji, przeanalizował materiał dowodowy zgromadzony przez Wojewodę Zachodniopomorskiego, w tym zbadał poprawność postępowania organu I instancji oraz poprawność kończącej to postępowanie *decyzji Wojewody Zachodniopomorskiego*, jak również rozpatrzył zarzuty skarżących stron.

W niniejszym przypadku, ww. wniosek z dnia 16 kwietnia 2019 r. o wydanie zaskarżonej decyzji, został złożony przez właściwy podmiot, zgodnie z art. 38 pkt 2 *specustawy gazowej*, tj. przez Operatora Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A. z siedzibą w Warszawie.

Analizując złożony przez *inwestora* wniosek, *Minister* uznał, że zawiera on wszystkie elementy wymagane na podstawie przepisu art. 6 ust. 1 w zw. z art. 39 ust. 1 *specustawy gazowej.*

Projektowana inwestycja mieści się w wykazie inwestycji towarzyszących inwestycjom w zakresie terminalu, określonych w art. 38 pkt 2 lit. c *specustawy gazowej*, bowiem jest częścią inwestycji polegającej na budowie gazociągów Szczecin – Lwówek wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi na terenie województw zachodniopomorskiego, lubuskiego i wielkopolskiego.

Inwestycja będzie polegała na budowie nowego gazociągu relacji Goleniów – Lwówek, który realizowany jest w ramach jednego z pięciu komponentów Projektu Baltic Pipe. Projekt ten ma na celu utworzenie od października 2022 r. nowego korytarza dostaw gazu na rynku europejskim. Inwestycja umożliwi transport gazu ziemnego ze źródeł norweskich na rynki duńskie i polskie, a także do klientów w sąsiednich krajach. Projekt Baltic Pipe został uznany przez Komisję Europejską jako „Projekt o znaczeniu wspólnotowym" (PCI). Projekt Baltic Pipe zakłada rozbudowę polskiego systemu przesyłowego, w ramach którego zostanie zrealizowana przedmiotowa inwestycja pn.: „Budowa gazociągu relacji Goleniów – Lwówek DN1000". W zakresie inwestycji projektowany jest gazociąg wysokiego ciśnienia DN1000 o maksymalnym ciśnieniu roboczym MOP 8,4 MPa wraz z infrastrukturą towarzyszącą.

Następnie organ odwoławczy poddał kontroli przeprowadzone przez Wojewodę Zachodniopomorskiego postępowanie o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu i stwierdził, co następuje.

W ocenie *Ministra*, organ I instancji prawidłowo poinformował strony o wszczętym postępowaniu, podał jego podstawę prawną, pouczył o prawie do składania wniosków, uwag i zastrzeżeń, a zatem należycie i wyczerpująco poinformował strony o okolicznościach faktycznych i prawnych, będących przedmiotem postępowania administracyjnego, które mogły mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków.

Wojewoda Zachodniopomorski pismem z dnia 25 kwietnia 2019 r., znak: AP-1.747.5-1.2019.PM, zawiadomił o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycji w zakresie terminalu wnioskodawcę, właścicieli nieruchomości i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem, wysyłając zawiadomienie na adresy wskazane w katastrze nieruchomości. Pozostałe strony postępowania zostały poinformowane o jego wszczęciu w drodze obwieszczeń w Zachodniopomorskim Urzędzie Wojewódzkim w Szczecinie, w Urzędzie Miasta i Gminy Goleniów, w Urzędzie Gminy Dolice, w Urzędzie Gminy Stargard, w Urzędzie Miejskim w Pełczycach, w Urzędzie Gminy Przelewice i w Urzędzie Miejskim w Maszewie, na stronie internetowej (a dokładnie w Biuletynie Informacji Publicznej) urzędu wojewódzkiego oraz w prasie o zasięgu ogólnopolskim – wydaniu „Pulsu Biznesu" z dnia 30 kwietnia – 5 maja 2019 r. W przedmiotowym obwieszczeniu i zawiadomieniu organ I instancji poinformował strony o terminie i miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z aktami sprawy.

Uznając, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na wydanie rozstrzygnięcia, Wojewoda Zachodniopomorski wydał w dniu 17 maja 2019 r. decyzję Nr 6/2019, znak: AP-1.747.5-5.2019.PM, o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu. Stosownie do art. 34 ust. 1 *specustawy gazowej,* decyzja podlega natychmiastowemu wykonaniu.

W myśl art. 12 ust. 1 *specustawy gazowej*, Wojewoda Zachodniopomorski doręczył ww. decyzję wnioskodawcy oraz zawiadomił o jej wydaniu pozostałe strony w drodze obwieszczeń w Zachodniopomorskim Urzędzie Wojewódzkim w Szczecinie, w Urzędzie Miasta i Gminy Goleniów, w Urzędzie Gminy Dolice, w Urzędzie Gminy Stargard, w Urzędzie Miejskim w Pełczycach, w Urzędzie Gminy Przelewice i w Urzędzie Miejskim w Maszewie, na stronach internetowych urzędów gmin oraz urzędu wojewódzkiego, a także w prasie o zasięgu ogólnopolskim – wydaniu „Pulsu Biznesu" z dnia 23 maja 2019 r. Właścicieli nieruchomości objętej *decyzją Wojewody Zachodniopomorskiego*, organ I instancji poinformował o wydaniu decyzji w drodze zawiadomienia wysyłanego na adres wskazany w katastrze nieruchomości. W zawiadomieniu oraz w obwieszczeniu zamieszczono, zgodnie z art. 12 ust. 2 *specustawy gazowej*, informację o miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z treścią decyzji.

Następnie Wojewoda Zachodniopomorski wydał *postanowienie uzupełniające*, które zostało doręczone stronom postępowania w sposób analogiczny, jak *decyzja Wojewody Zachodniopomorskiego*.

Zgodnie z art. 10 ust. 2 *specustawy gazowej*, projekt powyższej decyzji został sporządzony przez osobę, o której mowa w art. 5 pkt 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1945, z późn. zm.).

Kontrolowana *decyzja Wojewody Zachodniopomorskiego* czyni zadość wymogom przedstawionym w art. 10 ust. 1 i 2 *specustawy gazowej*.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez Pana Pawła Pliszkę, LANEUS Sp. z o.o. z siedzibą w Zielinie, *Nadleśnictwo Kliniska, Nadleśnictwo Dobrzany* oraz *Nadleśnictwo Choszczno*, w pierwszej kolejności wskazać należy, że zarówno wojewoda orzekający w sprawie jako organ I instancji, jak i *Minister* działający jako organ odwoławczy, pełnią w procesie inwestycyjnym funkcję organów, które będąc właściwe do wydania decyzji w przedmiocie ustalenia lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu oraz inwestycji towarzyszących, nie są jednocześnie uprawnione do wyznaczania i korygowania trasy tych inwestycji, ani do zmiany proponowanych we wniosku rozwiązań.

To inwestor we wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu oraz inwestycji towarzyszących decyduje o przebiegu inwestycji oraz o wielkości terenu niezbędnego dla jej realizacji. Inwestor samodzielnie dokonuje wyboru najbardziej korzystnych rozwiązań lokalizacyjnych. Zarówno wojewoda, jak i organ odwoławczy, mogą działać tylko w granicach tego wniosku i nie mają możliwości ingerowania w lokalizację inwestycji. Ocenie dokonanej przez organy I i II instancji podlega zgodność z prawem planowanego przedsięwzięcia, w szczególności spełnienie warunków zawartych w przepisach *specustawy gazowej*. Inwestor jest zatem kreatorem miejsca, sposobu i kształtu realizacji inwestycji, natomiast organ orzekający wyznacza dopuszczalne prawem granice tej kreacji, poprzez dokonywanie oceny prawnej, kończącej się aktem władztwa publicznego, zakreślającego te granice.

Również orzecznictwo sądowoadministracyjne – zapadłe wprawdzie w odniesieniu do regulacji ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1474, z późn. zm.), ale aktualne w pełni w świetle rozwiązań przyjętych w *specustawie gazowej* – nie pozostawia co do ww. zagadnienia jakichkolwiek wątpliwości (zob. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 13 września 2017 r., sygn. akt II OSK 1705/17, z dnia 8 czerwca 2017 r., sygn. akt II OSK 2572/15, z dnia 19 lipca 2016 r., sygn. akt II OSK 1373/16, z dnia 25 maja 2016 r., sygn. akt II OSK 524/16, z dnia 1 marca 2016 r., sygn. akt II OSK 2334/15, z dnia 1 kwietnia 2015 r., sygn. akt II OSK 106/15, z dnia 24 lutego 2015 r., sygn. akt II OSK 3221/14, z dnia 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt II OSK 2621/12, z dnia 28 lutego 2014 r., sygn. akt II OSK 93/14, z dnia 26 lipca 2013 r., sygn. akt II OSK 762/13, z dnia 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt II OSK 432/13, z dnia 18 listopada 2010 r., sygn. akt II OSK 1968/10, z dnia 20 stycznia 2010 r., sygn. akt II OSK 2416/10, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Wobec powyższego, pismami z dnia 25 czerwca 2019 r., znak: DLI-III.4620.15.2019.KS.4, z dnia 23 lipca 2019 r., znak: DLI-III.4620.15.2019.KS.6, z dnia 19 sierpnia 2019 r., znak: DLI-III.4620.15.2019.KS.10, i z dnia 4 września 2019 r., znak: DLI-III.4620.15.2019.KS.12, organ odwoławczy wezwał *inwestora* do wypowiedzenia się w sprawie zarzutów podniesionych przez odwołujące się strony.

Pismami z dnia 19 lipca 2019 r., znak: OliŚ/101/07/2019/GM, z dnia 5 sierpnia 2019 r., znak: OliŚ/18/08/2019/GM, z dnia 2 września 2019 r., znak: OliŚ/26/09/2019/GM, oraz z dnia 16 września 2019 r., znak: OliŚ/166/09/2019.GM, *inwestor* ustosunkował się do zarzutów podniesionych w odwołaniach i uzupełniających je pismach, wyjaśniając powody przyjętych rozwiązań oraz przekonując o ich prawidłowości.

Powyższe stanowisko *inwestora* organ odwoławczy, działając w oparciu o art. 9 i art. 10 *kpa*, przesłał skarżącym przy pismach z dnia 26 lipca 2019 r., znak: DLI-III.4620.15.2019.KS.7, z dnia 19 sierpnia 2019 r., znak: DLI-III.4620.15.2019.KS.9, z dnia 6 września 2019 r., znak: DLI-III.4620.15.2019.KS.13, oraz z dnia 27 września 2019 r., znak: DLI-III.4620.15.2019.KS.14, zawiadamiając o prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań oraz o możliwości przeglądania akt sprawy.

W piśmie z dnia 7 sierpnia 2019 r., znak: ZG.224.4.12.2019, *Nadleśnictwo Kliniska* poinformowało, iż nie zgadza się ze stwierdzeniem *inwestora* zawartym w ww. piśmie z dnia 19 lipca 2019 r., że „ewentualne roszczenia dot. wykupu nieruchomości (...) mogą być dochodzone jedynie przed sądem powszechnym a dokonanie oceny, czy w konkretnej sytuacji zachodzi całkowity brak możliwości korzystania z nieruchomości w sposób dotychczasowy, możliwe jest co do zasady dopiero po zakończeniu realizacji inwestycji.".

Zdaniem *Nadleśnictwa Kliniska*, ocena, czy realizacja inwestycji spowoduje całkowity brak możliwości korzystania z nieruchomości w sposób dotychczasowy, jest możliwa już na etapie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, ponieważ ograniczenie to wynika z obowiązujących przepisów prawa (§ 10 pkt 4 *rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie*).

Nadleśnictwo Kliniska, w ślad za odwołaniem od *decyzji Wojewody Zachodniopomorskiego*, wskazało, iż w przypadku, gdy gazociąg nie jest budowany za pomocą przewiertu sterowanego poniżej systemów korzeniowych drzew następuje *de facto* wyłączenie gruntów leśnych z produkcji na całej długości gazociągu, na szerokości 2 lub 3 m od osi gazociągu. *Nadleśnictwo Kliniska* stwierdziło, że zakres gruntów leśnych, na których będzie budowany gazociąg bez zastosowania przewiertu sterowanego poniżej systemów korzeniowych drzew, jest już znany na etapie wydawania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu.

Nadleśnictwo Kliniska ponownie podkreśliło, że przepisy art. 13 ust. 1 pkt 2 *ustawy o lasach* zobowiązują właściciela lasu do ponownego wprowadzania roślinności leśnej (upraw leśnych) w lasach w okresie do 5 lat od usunięcia drzewostanu, a ustawodawca nie przewidział zwolnień z tego obowiązku.

W ocenie skarżącej strony, twierdzenia *inwestora* zawarte w piśmie z dnia 19 lipca 2019 r., iż zapisy *rozporządzenia o warunkach technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie,* stanowić mogą uzasadnienie niewykonywania obowiązku, o którym mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2 *ustawy o lasach*, stoi w sprzeczności z obowiązującą w Polsce hierarchią aktów prawnych. *Ustawa o lasach* jest bowiem aktem prawa wyższego rzędu w stosunku do *rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie*. W związku z powyższym, zdaniem *Nadleśnictwa Kliniska*, nie można zgodzić się ze stwierdzeniem, że brak możliwości sadzenia drzew wynikający z powszechnie obowiązujących przepisów prawa (w tym ww. rozporządzenia) oraz wiążących Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe decyzji administracyjnych, nie stanowi naruszenia obowiązków wynikających z *ustawy o lasach*.

W piśmie z dnia 8 sierpnia 2019 r., znak: ZG.224.1.2.2019, *Nadleśnictwo Dobrzany* zawarło uwagi tożsame do zastrzeżeń przedstawionych w ww. piśmie z dnia 7 sierpnia 2019 r. przez *Nadleśnictwo Kliniska*.

W piśmie z dnia 21 sierpnia 2019 r. LANEUS Sp. z o.o. z siedzibą w Zielinie podtrzymała wszystkie zarzuty podniesione w odwołaniu i wnioski tam złożone.

Skarżąca Spółka stwierdziła, że *inwestor* nie odniósł się wystarczająco merytorycznie do zarzutów podniesionych przez nią w odwołaniu od *decyzji Wojewody Zachodniopomorskiego*, wskazując jedynie na przeprowadzone konsultacje z właścicielami gruntów za pomocą otwartych zebrań wiejskich, na które zapraszano m.in. właścicieli gruntów zlokalizowanych na trasie gazociągu. Zdaniem skarżącej Spółki, skoro w ww. zawiadomieniach nie określono dokładnej trasy przebiegu gazociągu (ze wskazaniem numerów działek), to informacja ta nie była na tyle skonkretyzowana, by faktycznie w „konsultacjach" uczestniczyli właściciele zainteresowanych gruntów. Skarżąca Spółka wskazała dodatkowo, iż jej siedziba znajduje się w Zielinie koło Mieszkowic, zaś grunty stanowiące jej własność położone są w Przekolnie koło Pełczyc, czyli w odległości ok. 90 km, co powoduje, że nie ma ona bezpośredniego dostępu do informacji wywieszanych na tablicach wiejskich.

Skarżąca Spółka podniosła, że z informacji z dnia 27 kwietnia 2018 r. (a więc jeszcze przed terminem spotkania wiejskiego), zamieszczonej na stronie internetowej Urzędu Miejskiego w Pełczycach, której wydruk został załączony przez *inwestora* do pisma z dnia 19 lipca 2019 r., znak: OliŚ/101/07/2019/GM, wynika, że „rozpoczną się spotkania z właścicielami nieruchomości, przez które gazociąg ma przebiegać. O szczegółach spotkań właściciele zostaną indywidualnie poinformowani.".

Jednocześnie, w ocenie skarżącej Spółki, bezspornym jest, że *inwestor* znał adres jej siedziby, gdyż w grudniu 2018 r. pełnomocnik *inwestora* zgłosił się osobiście w siedzibie Spółki, a nadto na jej adres skierował pismo ze wskazaniem trasy przebiegu gazociągu (doręczone w dniu 7 stycznia 2019 r.). Na potwierdzenie prawdziwości powyższych wyjaśnień, skarżąca Spółka przedłożyła kserokopię własnego pisma z dnia 31 stycznia 2019 r. skierowanego do pełnomocnika *inwestora*.

Zdaniem skarżącej Spółki, z treści odwołania oraz załączonego do niego materiału zdjęciowego jasno wynika, „jakich zniszczeń dokonano tylko przy wykonaniu bezprawnych kilkunastu odwiertów". Natomiast projektowane głębokie wykopy ewidentnie zdewastują jej pole uprawne i wyłączą je z produkcji rolnej, co tym samym naruszy jej interesy na wiele lat.

Tym samym, w ocenie skarżącej Spółki, nieuprawnione jest twierdzenie *inwestora*, iż dołożył starań dla przeprowadzenia szerokich konsultacji, „albowiem na każdym etapie swego działania wykazywał się daleko idącą nonszalancją i przekonaniem o przewadze ważności realizowanej inwestycji nad interesem pojedynczego właściciela gruntów, co uzasadniało jego dotychczasowe bezprawne działania".

Dodatkowo skarżąca Spółka wskazała, że „na etapie bezprawnego wejścia" na jej działki w celu wykonania odwiertów, prokurent Spółki kontaktował się z własnej inicjatywy bezpośrednio ze zleceniodawcą wykonania odwiertów, który stwierdził brak potrzeby dokonania proponowanej przez Spółkę wizji lokalnej (także przy udziale *inwestora*) i rozpatrzenia możliwości wykorzystania gruntów nieużytecznych rolniczo dla przeprowadzenia przedmiotowego przedsięwzięcia, gdyż inwestycja objęta jest *specustawą gazową*, „co uprawnia do projektowania wg założeń projektantów, z pominięciem interesów właścicieli gruntów, którzy mogą spodziewać się odszkodowań".

Według skarżącej Spółki, niezależnie od ograniczeń w zakresie projektowania gazociągów, *inwestor* nawet na tak krótkim odcinku gazociągu w stosunku do całej jego trasy nie zamierza rozważyć możliwości zmiany jego przebiegu, aby maksymalnie zmniejszyć ingerencję w grunty rolne odwołującej się strony, co ewidentnie wskazuje na jego złą wolę. Powoływanie się przez *inwestora* na istniejącą wzdłuż dróg infrastrukturę, bez określenia jej lokalizacji wobec ewentualnej trasy gazociągu, niewskazanie odcinków gazociągów, które muszą być czyszczone tłokiem czyszczącym, czy nieokreślenie dopuszczalnego promienia skrętu gazociągu są – w ocenie skarżącej Spółki – gołosłowne, a dodatkowo przeczą projektowanej trasie gazociągu, znajdującej się w dokumentacji Wojewody Zachodniopomorskiego.

Na potwierdzenie prawidłowości swoich twierdzeń skarżąca Spółka przedłożyła zdjęcia dokumentacji projektowej, z których – jej zdaniem – jednoznacznie wynika, że zawarte w piśmie z dnia 19 lipca 2019 r. stanowisko *inwestora* co do „promieni gięcia łuków gazociągów", to jedynie gołosłowny, rutynowy i pozorny argument, gdyż jak wynika z ww. dokumentacji, gazociąg wielokrotnie skręca pod dość ostrymi łukami.

W ocenie skarżącej Spółki, biorąc pod uwagę ukształtowanie terenu i układ przylegających do poszczególnych pól dróg śródpolnych oraz zaprezentowane już rozwiązania projektowe, nie ma żadnego uzasadnionego powodu, by niszczyć grunty rolne prowadząc gazociąg „przez ich środek", zamiast zaprojektować trasę gazociągu w ciągu dróg śródpolnych lub skrajem pól, w celu jak najmniejszej ingerencji w strukturę gruntów rolnych oraz stosunki wodne na trasie projektowanego gazociągu.

Skarżąca Spółka stwierdziła, iż powoływanie się przez *inwestora* na przyszłą dokumentację obejmującą uszkodzone urządzenia melioracyjne, stanowiącą odrębne opracowanie oraz brak jakichkolwiek racjonalnych przesłanek do projektowania trasy gazociągu przez środek pól uprawnych, nie wskazuje, by *inwestor* w jakimkolwiek zakresie rozpatrzył jej wnioski co do zmiany trasy gazociągu, a nadto nie daje gwarancji należytego zabezpieczenia interesów Spółki z punktu widzenia niezbędnej i ustawowo zagwarantowanej ochrony gruntów rolnych przed dewastacją dla zachowania jej żyzności i ochrony przed stepowieniem.

W piśmie z dnia 27 sierpnia 2019 r. Pan Paweł Pliszka podtrzymał swoje stanowisko przedstawione w dwóch pismach z dnia 3 czerwca 2019 r. oraz w piśmie z dnia 5 lipca 2019 r.

Zdaniem skarżącego, stwierdzenie *inwestora* zawarte w piśmie z dnia 5 sierpnia 2019 r., jakoby w ramach analizy tzw. uwarunkowań społecznych konsultował przebieg gazociągu z właścicielami działek, jest nieprawdziwe, ponieważ zarówno jego, jak i jego sąsiadów, nie poinformowano żadnym pismem sołtysa o możliwości udziału w powyższych konsultacjach, jak również nie zamieszczono takiej informacji w miejscowości, w której prowadzą gospodarstwa. Pan Paweł Pliszka zaznaczył również, że w przekazanych przez *inwestora* przy piśmie z dnia 5 sierpnia 2019 r. dokumentach nie zostało wymienione sołectwo „Dąbrowica", na terenie którego jest zlokalizowana siedziba jego gospodarstwa (pomimo że działka skarżącego, jak i działki innych gospodarstw z sołectwa, których dotyczy budowa gazociągu, położone są w obrębie ewidencyjnym Przemocze).

Skarżący podkreślił, iż prowadząc gospodarstwo rolne trudno wygospodarować czas wolny, zwłaszcza w okresie nasilenia prac polowych, na sprawdzanie wszelkich obciążeń, jakie mogą zaistnieć nawet dla własnościowych działek.

Pan Paweł Pliszka wskazał także, iż w swoim odwołaniu nie opisywał równoległego przebiegu gazociągu projektowanego DN1000 względem istniejącego DN700, jak wskazał to *inwestor* w piśmie z dnia 5 sierpnia 2019 r., gdyż nie posiada ani wiedzy, ani materiałów dotyczących przebiegu planowanego gazociągu, aby z taką dokładnością określić przebieg ww. gazociągów przez działkę stanowiącą jego własność.

W piśmie z dnia 21 października 2019 r. LANEUS Sp. z o.o. z siedzibą w Zielinie podtrzymała wszystkie zarzuty podniesione w odwołaniu od *decyzji Wojewody Zachodniopomorskiego* oraz w piśmie z dnia 21 sierpnia 2019 r., stwierdzając, iż *inwestor* w piśmie z dnia 16 września 2019 r. nie odniósł się do nich w sposób wystarczający.

Po uzyskaniu stanowiska *inwestora* oraz przeanalizowaniu zarzutów Pana Pawła Pliszki, LANEUS Sp. z o.o. z siedzibą w Zielinie, *Nadleśnictwa Kliniska, Nadleśnictwa Dobrzany* oraz *Nadleśnictwa Choszczno*, *Minister* stwierdza, co następuje.

Odnosząc się do sformułowanego w odwołaniu przez Pana Pawła Pliszkę sprzeciwu wobec zajęcia oraz blokowania możliwości dalszego wykorzystania działki nr 150/12, z obrębu Przemocze, na cele rolnicze, poprzez lokalizację planowanego przedsięwzięcia na ww. nieruchomości, co z kolei – zdaniem skarżącego – uniemożliwi mu prowadzenie działalności zarobkowej, podkreślić należy, iż brak zgody skarżącego na lokalizację przedmiotowej inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu na części ww. działki, w koncepcji przyjętej przez *inwestora* i zatwierdzonej w *decyzji Wojewody Zachodniopomorskiego*, nie stanowi o wadliwości zaskarżonego rozstrzygnięcia organu I instancji. Przepisy obowiązującego prawa, w tym przepisy *specustawy gazowej*, nie uzależniają bowiem wydania na rzecz *inwestora* decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu na danej nieruchomości od wyrażenia na to zgody podmiotu będącego właścicielem bądź użytkownikiem wieczystym tejże nieruchomości.

Wskazać należy, iż *specustawa gazowa*, w oparciu o której przepisy wydano zaskarżoną *decyzję Wojewody Zachodniopomorskiego,* jest aktem prawnym szczególnym, przewidującym uproszczoną (przyśpieszoną) procedurę przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie terminalu oraz inwestycji towarzyszących.

Inwestycje tego rodzaju zostały zaliczone w art. 4 *specustawy gazowej* do celów publicznych w rozumieniu *ustawy o gospodarce nieruchomościami*. Ustawodawca, uchwalając szczególne przepisy *specustawy gazowej,* zdecydował, iż inwestycje w zakresie terminalu oraz inwestycje towarzyszące będą korzystały z priorytetowej, przyspieszonej ścieżki pozyskiwania decyzji i zezwoleń niezbędnych do realizacji tych przedsięwzięć. Pośród celów regulacji *specustawy gazowej* wymienić można ograniczenie ilości pozwoleń niezbędnych do rozpoczęcia inwestycji oraz skrócenie czasu trwania procedur niezbędnych do uzyskania wymaganych decyzji. Z analizy uzasadnienia projektu *specustawy gazowej* wyraźnie wynika dążenie twórców tego aktu prawnego do przyspieszenia i usprawnienia postępowania w przedmiocie lokalizacji oraz realizacji inwestycji w zakresie terminalu oraz inwestycji towarzyszących (zob. uzasadnienie projektu *specustawy gazowej*, http://www.sejm.gov.pl).

Powyższymi okolicznościami należy uzasadniać z jednej strony znaczne zwiększenie uprawnień *inwestora*, natomiast z drugiej zdecydowane ograniczenie uprawnień właścicieli nieruchomości znajdujących się w obszarze inwestycji.

Podkreślenia bowiem wymaga to, że w postępowaniu w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu oraz inwestycji towarzyszących organ jest związany wnioskiem *inwestora,* co do kształtu i przebiegu inwestycji. W przepisach *specustawy gazowej* ustawodawca nie upoważnił organów do oceny racjonalności, czy słuszności zaproponowanych rozwiązań projektowych, bowiem taka ocena miałaby charakter pozaprawny. O przebiegu inwestycji w zakresie terminalu oraz inwestycji towarzyszących decyduje *inwestor* (wnioskodawca), który wybiera najbardziej korzystne rozwiązanie lokalizacyjne.

Organ administracji publicznej nie jest również zobowiązany do badania alternatywnych wariantów przeprowadzenia inwestycji liniowej w sytuacji, gdyby właściciele nieruchomości zgłosili sprzeciw wobec lokalizacji przedsięwzięcia zaproponowanej przez *inwestora*. Gospodarzem projektu jest tylko *inwestor,* zaś organ wydający decyzję w oparciu o przedłożony projekt nie jest uprawniony do ingerowania w jego założenia, w tym w przebieg inwestycji liniowej. O przebiegu inwestycji nie mogą decydować strony postępowania, których nieruchomości zostały objęte wnioskiem o wydanie decyzji lokalizacyjnej, gdyż żaden z przepisów *specustawy gazowej* nie przewiduje takich uprawnień. Ustalenie przebiegu inwestycji pozostawia się bowiem specjalistom posiadającym odpowiednie przygotowanie zawodowe.

Natomiast rolą orzekających w sprawie organów jest sprawdzenie kompletności wniosku *inwestora* w świetle wymogów ustawowych, oraz czy koncepcja składającego wniosek mieści się w granicach wyznaczonych przez prawo. Tylko w przypadku stwierdzenia przez organy, że kształt inwestycji w wersji zgłoszonej we wniosku *inwestora* narusza określony przepis prawa, zobowiązuje te organy do odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu oraz inwestycji towarzyszących w wersji wnioskowanej przez *inwestora*, co w niniejszej sprawie nie ma miejsca. Stosownie bowiem do przepisu art. 6 ust. 2 *specustawy gazowej*, nie można uzależniać ustalenia lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu oraz inwestycji towarzyszących od zobowiązania *inwestora* do spełnienia nieprzewidzianych odrębnymi przepisami świadczeń lub warunków.

Stanowisko to jest ugruntowane i jednolite w orzecznictwie sądów administracyjnych, w tym w orzecznictwie dotyczącym ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 404), zwanej dalej „*specustawą przesyłową*", która w istotnym zakresie jest w pełni analogiczna i wzorowana m.in. na *specustawie gazowej* (por. wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 10 października 2018 r., sygn. akt IV SA/Wa 2480/17, z dnia 9 lutego 2018 r., sygn. akt IV SA/Wa 2780/17 i z dnia 7 września 2017 r., sygn. akt IV SA/Wa 1749/17).

Inaczej mówiąc, w odniesieniu do przepisów *specustawy gazowej* stosuje się rzymską paremię *dura lex, sed lex* („surowe prawo, ale jednak prawo").

Specustawa gazowa przyjęła więc bardzo szybki i „bezdyskusyjny" tryb postępowania. Może on budzić wątpliwości co do swoich ekonomicznych i społecznych skutków, ale takie są właśnie obowiązujące wzorce prawne. Jak stwierdził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 16 października 2012 r., sygn. akt K 4/10, radykalne skrócenie i uproszczenie procedury wywłaszczeniowej jest niezbędne, gdyż konieczność działania organów według innych reguł „paraliżowałaby prowadzenie inwestycji".

Zdaniem *Ministra*, przedstawiony powyżej pogląd Trybunału Konstytucyjnego znajduje zastosowanie również w zakresie zasad ustalania lokalizacji inwestycji dotyczących terminalu oraz inwestycji towarzyszących, na podstawie *specustawy gazowej,* bowiem ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej*, jest jednym ze sposobów wywłaszczenia nieruchomości (por. art. 112 ust. 2 *ustawy o gospodarce nieruchomościami*).

Konieczna jest natomiast merytoryczna kontrola zasadności ingerencji w prawa jednostki przy realizacji inwestycji. *Minister* stoi na stanowisku, iż organ administracji publicznej ma obowiązek – wypełniany w postępowaniu administracyjnym w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu w odniesieniu do ww. działki skarżącego – badania zasadności zakresu zajęcia nieruchomości pod lokalizację inwestycję. Z tego względu organ wydający decyzję winien rozważyć zasadność zakresu ograniczenia w kontekście realizacji celów *specustawy gazowej*.

Po przeanalizowaniu zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym stanowiska *inwestora*, *Minister* doszedł do przekonania, że lokalizacja ww. inwestycji w zakresie interesu prawnego skarżącego została wytyczona zgodnie z prawem, a zaskarżona *decyzja Wojewody Zachodniopomorskiego* nie przewiduje rozwiązań, które wprowadzają nadmierną, a w szczególności nieuzasadnioną ingerencję w prawo własności Pana Pawła Pliszki. Zdaniem *Ministra*, wydanie zaskarżonej decyzji w konkretnym jej kształcie uwzględniało zapewnienie wystąpienia możliwie najmniejszego konfliktu pomiędzy interesem publicznym a interesem podmiotów, których przebieg planowanej inwestycji dotyczył.

W opinii *Ministra*, całokształt okoliczności niniejszej sprawy dowodzi, iż ograniczenie w korzystaniu z ww. nieruchomości skarżącego jest w niniejszej sprawie uzasadnione. W rozpoznawanej sprawie interes ogólny (publiczny) jest bowiem na tyle ważny i znaczący, że bezwzględnie wymaga ograniczenia uprawnień indywidualnych podmiotów i powoduje konieczność przedłożenia w tym konkretnym wypadku interesu publicznego nad indywidualny, bowiem w interesie publicznym leży ograniczenie chronionego przez Konstytucję RP prawa własności.

W piśmie z dnia 5 sierpnia 2019 r. *inwestor* wyjaśnił, że trasa przedmiotowego gazociągu została zaprojektowana zgodnie z powszechnie obowiązującymi przepisami w zakresie lokalizacji gazociągów, m.in. z *rozporządzeniem w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie*. *Inwestor* podkreślił ponadto, że przyjęcie rozwiązań projektowych, w tym wyznaczenie trasy gazociągu, odbyło się po analizie i optymalizacji przebiegu gazociągu wysokiego ciśnienia oraz uwzględnieniu szeregu aspektów, przede wszystkim: warunków geologicznych i hydrogeologicznych, uwarunkowań środowiskowych (w szczególności oddziaływania gazociągu na obszary Natura 2000), uwarunkowań infrastrukturalnych, uwarunkowań społecznych, ukształtowania terenu, minimalizacji i optymalizacji lokalizacji gazociągu na terenach zabudowanych i działkach z wydanymi pozwoleniami na budowę, oraz uwarunkowań technicznych (dotyczących m.in. zachowania wymaganych kątów skrzyżowań z istniejącą infrastrukturą podziemną i naziemną, odległości poziomych przy przekraczaniu przeszkód terenowych, jak również zachowania wymaganego zagłębienia gazociągu, oraz promienia gięcia łuków).

Inwestor zaznaczył, że pomimo uprawnień, jakie daje *specustawa gazowa*, dążono do ustalenia lokalizacji nowo projektowanego gazociągu DN1000 równolegle do istniejącej sieci gazowej, w taki sposób, aby skrajny istniejący gazociąg znajdował się poza pasem montażowym projektowanego gazociągu. Podjęte przez *inwestora* staranie podyktowane było bezpieczeństwem budowy nowego gazociągu przy czynnym istniejącym gazociągu. Mając powyższe na uwadze, *inwestor* wskazał, że na działce nr 150/12, z obrębu Przemocze, projektowany gazociąg DN1000 przebiega równolegle do istniejącego gazociągu DN700 relacji Szczecin – Lwówek.

Tym samym, mając na uwadze argument skarżącego, iż na jego działce jest już zlokalizowany jeden gazociąg, wskazać należy, iż obowiązujące przepisy, a w szczególności przepisy *rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie,* nie uniemożliwiają *inwestorowi* zlokalizowania nowego gazociągu w pobliżu już istniejącego. *Inwestor* zobowiązany jest jednak do zaprojektowania gazociągu w taki sposób, aby zapewnione zostały wszelkie warunki bezpieczeństwa, na co sam zwrócił uwagę w ww. piśmie z dnia 5 sierpnia 2019 r.

Warto dodać, iż nie wydaje się możliwe zaprojektowanie inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu o takim przebiegu, który nie wzbudzałby sprzeciwu przynajmniej części właścicieli nieruchomości objętych inwestycją lub znajdujących się w jej sąsiedztwie. Sprzeciw taki wydaje się być oczywiście naturalnym odruchem ochrony sposobu wykonywania własności nieruchomości przez jej właściciela, jednakże rozwój urbanizacyjny skutkuje zwiększającym się ograniczaniem indywidualnych praw właścicielskich na rzecz konieczności rozwoju infrastruktury o publicznej lub społecznej użyteczności w ramach społecznej funkcji prawa własności. W takich okolicznościach inwestor zawsze będzie narażony na wywołanie lokalnego konfliktu społecznego, ponieważ to on samodzielnie dokonuje wyboru najbardziej korzystnych rozwiązań lokalizacyjnych a następnie techniczno-wykonawczych inwestycji.

Zauważyć przy tym należy, że lokalizacja inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu w wielu wypadkach musi uwzględniać sprzeczne interesy, z jednej strony *inwestora*, a z drugiej strony osób, których prawa lub interesy mogą być zagrożone lub naruszone w związku z realizacją takiej inwestycji. Granice tych praw i interesów określają przepisy *specustawy gazowej* oraz innych aktów prawnych wydanych na podstawie i w wykonaniu przepisów tego prawa lub przepisów wydanych dla ochrony środowiska. Poza tymi granicami, a zatem poza ochroną prawną wynikającą z norm prawa pozytywnego, pozostają natomiast protesty obywateli wyrażające ich osobiste zapatrywania, oczekiwania, postulaty i życzenia co do określonej polityki planowania przestrzennego, wzajemnych relacji między planowanymi lub realizowanymi inwestycjami. Nieuwzględnienie ich nie może jednak stanowić podstawy kwestionowania legalności ustalenia lokalizacji ww. inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu.

W odniesieniu do zgłaszanych przez skarżącego obaw dotyczących znacznego utrudnienia w prowadzeniu produkcji drzewek bożonarodzeniowych w okresie realizacji planowanej inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu, jak również wyłączenia części gruntów z ww. produkcji z powodu ograniczeń dla tego rodzaju upraw, ponownie należy podkreślić, że organ wydający decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu nie jest kompetentny do oceny przesłanek ekonomicznych oraz społecznych powstającej inwestycji, w jej kształcie określonym przez inwestora. Jak już zaznaczono, obowiązkiem organu administracji jest jedynie ocena wniosku inwestora pod względem jego zgodności z prawem powszechnie obowiązującym. Z tego względu, podniesione przez skarżącego ww. kwestie nie stanowią przedmiotu postępowania w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu.

Zauważyć jednak trzeba, że z samej istoty przedsięwzięcia w zakresie gazociągu, będącego inwestycją liniową, wynika ingerencja w prawa przysługujące innym podmiotom w stosunku do nieruchomości objętych planowaną inwestycją. Z omawianej ingerencji wynikać mogą z kolei inne utrudnienia dla podmiotów dotychczas wykorzystujących daną nieruchomość w określony sposób. Nie oznacza to jednak, że taka decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu jest wadliwa.

Jeżeli skarżący uważa, iż w wyniku przyjętych rozwiązań projektowych dozna szkody, to może skorzystać ze stosownego powództwa cywilnego i przedstawić dowody na okoliczność powstałej szkody i jej wielkości. Argumentacja tego rodzaju w postępowaniu dotyczącym ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu ma jednak charakter interesu faktycznego, a więc takiego, który nie może stanowić prawnej przeszkody dla wydania decyzji administracyjnej.

Ponadto, przepis art. 124 ust. 5 *ustawy o gospodarce nieruchomościami* przyznaje właścicielowi albo użytkownikowi wieczystemu nieruchomości prawo żądania nabycia od niego w drodze umowy własności lub prawa użytkowania wieczystego, jeżeli założenie lub przeprowadzenie ciągów, przewodów i urządzeń uniemożliwia właścicielowi albo użytkownikowi wieczystemu dalsze prawidłowe korzystanie

z nieruchomości w sposób dotychczasowy albo w sposób zgodny z jej dotychczasowym przeznaczeniem. Sprawy te należą do właściwości sądów powszechnych.

Odnosząc się do prośby zawartej w przedłożonym wraz z odwołaniem od *decyzji Wojewody Zachodniopomorskiego* piśmie z dnia 3 czerwca 2019 r., aby organ odwoławczy przeprowadził konsultacje z Ministrem Rolnictwa i Rozwoju Wsi, w celu pomocy przy wznowieniu oraz nabyciu przez skarżącego nieruchomości dzierżawionych z Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa OT Szczecin, „w zamian za utracone korzyści związane z inwestycją gazociągu, jak również straty jakie zostaną poniesione przy budowie", wskazać należy, iż powyższa kwestia nie stanowi przedmiotu postępowania prowadzonego przez *Ministra* w sprawie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu.

Za niezasadny uznać również należy zarzut Pana Pawła Pliszki, zawarty w piśmie z dnia 5 lipca 2019 r., dotyczący naruszenia art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 2 Konstytucji RP.

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 3 września 2014 r., sygn. akt II OSK 1730/14, stwierdził, że niewątpliwie prawo własności jest chronione konstytucyjnie w art. 21 ust. 1 Konstytucji RP. Prawo to jednak nie jest prawem chronionym bezwzględnie, gdyż Konstytucja RP w art. 64 ust. 1 dopuszcza możliwość ograniczenia tego prawa, gdy następuje ono w ustawie i w zakresie, w jakim nie narusza istoty prawa własności, a więc poszanowania zasady proporcjonalności wyrażającej się zakazem nadmiernej w stosunku do chronionej wartości, ingerencji w sferę praw i wolności. Mając na względzie stanowisko zawarte w ww. wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego, stwierdzić należy, że przy lokalizacji przedmiotowej inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu, której celem jest utworzenie nowego korytarza dostaw gazu na rynek europejski, nie dochodzi do naruszenia proporcji między interesem publicznym a ingerencją w sferę praw i wolności, które na mocy *specustawy gazowej* są rekompensowane stosownym odszkodowaniem.

Za nietrafny uznać ponadto należy zarzut skarżącego dotyczący naruszenia art. 8 § 1 i art. 9 *kpa*, gdyż w „obecnym" postępowaniu został postawiony przed faktem dokonanym, tj. otrzymał jedynie postanowienia i decyzje w sprawie, zaś przed wydaniem decyzji nie był informowany o aspektach budowy gazociągu i konsekwencjach dla właścicieli działek.

Z zasady wyrażonej w art. 8 *kpa* wynika wymóg praworządnego i sprawiedliwego prowadzenia postępowania i rozstrzygnięcia sprawy przez organ administracji publicznej, co jest zasadniczą treścią zasady praworządności. Tylko postępowanie odpowiadające takim wymogom i rozstrzygnięcia wydane w wyniku postępowania tak ukształtowanego mogą wzbudzać zaufanie obywateli do organów administracji publicznej nawet wtedy, gdy decyzje administracyjne nie uwzględniają ich żądań (zob. A. Wróbel, Komentarz do art. 8 Kodeksu postępowania administracyjnego, Lex 2013).

Jak już wcześniej wskazano, Wojewoda Zachodniopomorski pismem z dnia 25 kwietnia 2019 r., znak: AP-I.747.5-1.2019.PM, zawiadomił o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycji w zakresie terminalu wnioskodawcę, właścicieli nieruchomości i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem, informując jednocześnie o terminie i miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z aktami sprawy.

Ze znajdującego się w aktach przedmiotowej sprawy zwrotnego potwierdzenia odbioru ww. zawiadomienia wynika, że zostało ono doręczone Panu Pawłowi Pliszce w dniu 29 kwietnia 2019 r. W związku z powyższym, nie znajduje uzasadnienia ww. twierdzenie skarżącego zawarte w piśmie z dnia 5 lipca 2019 r., jakoby w „obecnym" postępowaniu został postawiony przed faktem dokonanym. Skarżący miał bowiem możliwość – stosownie do art. 10 *kpa* – czynnego udziału w postępowaniu.

Tym samym uznać należy, iż stosownie do art. 8 i art. 9 *kpa*, organ I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie zakończone wydaniem *decyzji Wojewody Zachodniopomorskiego,* pouczając strony tego postępowania o przysługujących im prawach, w tym o możliwości zapoznania się w toku postępowania z aktami przedmiotowej sprawy oraz wydaną *decyzją Wojewody Zachodniopomorskiego*, jak również o możliwości wniesienia odwołania od ww. rozstrzygnięcia.

Wbrew jednak oczekiwaniom skarżącego, w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu, ustawodawca nie

przewidział po stronie inwestora obowiązku konsultacji rozwiązań lokalizacyjnych z właścicielami lub użytkownikami wieczystymi poszczególnych nieruchomości. Oznacza to, że strona nie może skutecznie domagać się od organu administracji publicznej przeprowadzenia takich konsultacji, jak i zarzucać wadliwości decyzji z powodu braku ich przeprowadzenia bądź też ich niewłaściwej organizacji (vide: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 września 2017 r., sygn. akt IV SA/Wa 1749/17, wydany w sprawie rozpatrywanej na podstawie *specustawy przesyłowej*, w istotnym zakresie w pełni analogicznej do rozwiązań przyjętych *specustawie gazowej*).

Niezależnie od powyższego, jedynie na marginesie zauważyć należy, iż – jak zaznaczył *inwestor* w piśmie z dnia 5 sierpnia 2019 r. – w ramach analizy tzw. uwarunkowań społecznych, konsultował on przedbieg gazociągu z lokalnymi władzami gminnymi oraz właścicielami działek. *Inwestor* podkreślił, iż pomimo że *specustawa gazowa* nie nakłada na niego takiego obowiązku, przy udziale biura projektowego prowadzono konsultacje społeczne dotyczące Projektu Baltic Pipe (w ramach którego realizowany jest przedmiotowy gazociąg), których przebieg szczegółowo opisał w ww. piśmie.

Ponadto, jak ustalił *Minister* w toku prowadzonego postępowania, na stronie internetowej Urzędu Miejskiego w Maszewie zamieszczone zostały broszury i informacje ogólne o Projekcie Baltic Pipe, jak również informacje o dacie i miejscu przeprowadzenia przez *inwestora* konsultacji społecznych dotyczących projektowanego gazociągu wysokiego ciśnienia na terenie gminy Maszewo.

Natomiast zarówno kwestia dotycząca ewentualnego braku bezpośredniego poinformowania Pana Pawła Pliszki przez sołtysa o spotkaniu konsultacyjnym, jak również błędnie podana w zawiadomieniu *inwestora* o dacie i miejscu konsultacji nazwa sołectwa („Dąbrowa" zamiast „Dąbrowica"), z pewnością nie stanowią o niepoprawności postępowania przeprowadzonego przez organ I instancji w przedmiotowej sprawie, czy o wadliwości *decyzji Wojewody Zachodniopomorskiego*, skoro – jak już wskazano – przepisy *specustawy przesyłowej* w ogóle nie stanowią o konieczności przeprowadzenia jakichkolwiek konsultacji.

Co więcej, i tym istotniejsze w kontekście ww. zarzutu Pani Pawła Pliszki, możliwość udziału społeczeństwa została zapewniona także w postępowaniu zakończonym wydaniem przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gorzowie Wielkopolskim decyzji z dnia 4 lutego 2019 r., znak: WZŚ.420.140.2018.SL, określającej środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia pn.: „Budowa gazociągu Goleniów – Lwówek DN 1000", zwanej dalej „*decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach*".

W art. 5 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2018 r. poz. 2081, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie*", każdemu zagwarantowano prawo do uczestniczenia na warunkach określonych ustawą w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa.

Bezspornym zatem jest, iż ww. ustawa nakłada na organy obowiązek informowania społeczeństwa o toczącym się postępowaniu, a społeczeństwo jest uprawnione do wyrażania swoich komentarzy i opinii, w szczególności zanim sprawa zostanie przez organ rozstrzygnięta. Katalog instrumentów prawnych gwarantujących społeczeństwu udział w postępowaniu dotyczącym oddziaływania projektowanej inwestycji na środowisko określa art. 33 ust. 1 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie*.

Jak wynika z uzasadnienia *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach*, stronom zapewniono czynny udział w każdym stadium trwania postępowania w sprawie wydania przedmiotowego rozstrzygnięcia środowiskowego. Obwieszczenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 5 grudnia 2018 r. informujące o wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia oraz o możliwości składania uwag i wniosków przez wszystkich zainteresowanych, zostało zamieszczone m.in. na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta i Gminy w Maszewie.

Wyjaśnić trzeba, iż to etapie postępowania środowiskowego, zakończonego wydaniem *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach*, nastąpiła ocena oddziaływania na środowisko przedmiotowej inwestycji, w tym przyjęcie wariantu jej lokalizacji, jak również w ww. postępowaniu zostały przeanalizowane wszelkie kwestie dotyczące oddziaływania inwestycji na środowisko i ludzi. To właśnie

na etapie postępowania o środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia, strony (w tym skarżący), mogły wnosić żądania zmiany przebiegu analizowanej inwestycji i to właśnie w tym postępowaniu dochodzić swoich racji (por. ww. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 września 2017 r., sygn. akt IV SA/Wa 1749/17).

Z uzasadnienia *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach* wynika jednak, iż w postępowaniu z udziałem społeczeństwa nie zgłoszono uwag i wniosków.

Istotną okolicznością jest również to, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia jest zaskarżalna. W rozpatrywanej sprawie *decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach* wydana przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gorzowie Wielkopolskim nie została zaskarżona do Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska i stała się ostateczna w administracyjnym toku instancji.

Warto dodać, że wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu i określone w niej środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia są wiążące. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach ma bowiem charakter *sui generis* („rozstrzygnięcia wstępnego") względem przyszłego ustalenia lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu i pełni ona względem niego funkcję prejudycjalną.

Zarówno Wojewoda Zachodniopomorski, jak i organ odwoławczy, w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu z mocy prawa są związani ustaleniami *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach*, w tym przebiegiem przedmiotowej inwestycji, ocenionym przez organ środowiskowy w trakcie postępowania zakończonego ww. decyzją. Stosownie bowiem do art. 86 pkt 2 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie*, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organ wydający decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu oraz inwestycji towarzyszących.

W kontekście powyższych wyjaśnień, nie znajduje uzasadnienia zarzut Pana Pawła Pliszki dotyczący braku poinformowania go o aspektach budowy gazociągu i konsekwencjach dla właścicieli działek.

Odnosząc się podniesionego przez LANEUS Sp. z o.o. z siedzibą w Zielinie w odwołaniu zarzutu dotyczącego naruszenia art. 7, w zw. z art. 77 § 1, art. 78 § 1 i 2, art. 84 § 1, art. 80 oraz art. 107 § 3 *kpa*, poprzez brak wyczerpującego, rzetelnego i wszechstronnego rozpatrzenia materiału sprawy, polegający na braku jakichkolwiek uzgodnień z właścicielem gruntu co do ewentualnej trasy przebiegu gazociągu, co doprowadziło – w ocenie skarżącej Spółki – do ustalenia trasy przebiegu gazociągu według „dowolnie wybranych linii", bez analizy faktycznego podziału działek geodezyjnych, ich gospodarczego wykorzystania, układu dróg śródpolnych i dróg publicznych oraz bez analizy ukształtowania terenu, co doprowadziło do poprowadzenia gazociągu przez największe wzniesienia i w poprzek pól uprawnych, gdy tymczasem gazociąg ten, bez tak znacznej ingerencji i naruszania struktury gleby oraz stosunków wodnych w tym rejonie, mógłby być – zdaniem skarżącej Spółki – zaprojektowany wzdłuż dróg gminnych, powiatowych lub śródpolnych, wyjaśnić należy, co następuje.

Godzi się zauważyć, iż naczelną zasadą postępowania administracyjnego jest zasada prawdy obiektywnej wyrażona w art. 7 *kpa*. Z zasady powyższej wynika, że organy administracji publicznej prowadzące postępowanie mają obowiązek zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego w taki sposób, aby ustalić stan faktyczny sprawy zgodny z rzeczywistością, a zwłaszcza mają obowiązek dokonać wszechstronnej oceny okoliczności konkretnej sprawy na podstawie analizy całego materiału dowodowego i swoje stanowisko wyrazić w uzasadnieniu podjętej decyzji (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 października 2001 r., sygn. akt I SA 1110/01). Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 1994 r., sygn. akt III ARN 55/94, „jako dowolne należy traktować ustalenia faktyczne znajdujące wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym, czy nie w pełni rozpatrzonym. Zarzut dowolności wykluczają dopiero ustalenia dokonane w całokształcie materiału dowodowego (art. 80 k.p.a.), zgromadzonego i zbadanego w sposób wyczerpujący (art. 77 § 1 k.p.a.), a więc przy podjęciu wszystkich kroków niezbędnych dla dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, jako warunku niezbędnego wydania decyzji o przekonującej treści (art. 7 k.p.a.)". Z treści art. 7 *kpa* wynika też, iż organ – realizując wyrażoną w nim zasadę – powinien mieć na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli.

Wobec powyższego zauważyć wypada, iż w toku postępowania prowadzonego przez organ I instancji skarżąca Spółka, pomimo skutecznego doręczenia jej zawiadomienia o wszczęciu postępowania lokalizacyjnego (w dniu 29 kwietnia 2019 r.), nie wnosiła żadnych zastrzeżeń co do planowanego przedsięwzięcia, w związku z czym organ wojewódzki nie miał możliwości odniesienia się w uzasadnieniu rozstrzygnięcia do zastrzeżeń strony skarżącej, wyrażonych obecnie w rozpatrywanym odwołaniu. Tym samym, w ocenie *Ministra*, w zakresie interesu prawnego skarżącej spółki Wojewoda Zachodniopomorski przeprowadził postępowanie zgodnie z przepisami art. 7, art. 77 § 1, art. 80 *kpa* i prawidłowo ocenił całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Mając zaś na uwadze zarzut naruszenia przepisów art. 78 § 1 i 2 oraz art. 84 § 1 *kpa*, wskazać należy, iż ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby skarżąca Spółka w toku postępowania przed organem I instancji zgłosiła żądanie przeprowadzenia jakiegokolwiek dowodu (na podstawie art. 78 *kpa*), bądź zwróciła się o powołanie biegłego (na podstawie art. 84 § 1 *kpa*). W związku z powyższym, w ocenie *Ministra*, niezrozumiałe jest zarzucanie Wojewodzie Zachodniopomorskiemu naruszenia ww. przepisów.

Wyjaśnić należy, iż stosownie do art. 78 *kpa*, żądanie strony dotyczące przeprowadzenia dowodu należy uwzględnić, jeżeli przedmiotem dowodu jest okoliczność mająca znaczenie dla sprawy. Organ administracji publicznej może nie uwzględnić żądania, które nie zostało zgłoszone w toku przeprowadzania dowodów lub w czasie rozprawy, jeżeli żądanie to dotyczy okoliczności już stwierdzonych innymi dowodami, chyba że mają one znaczenie dla sprawy.

Jak wskazano powyżej, w toku postępowania przed organem I instancji skarżąca Spółka nie wniosła zastrzeżeń co do przebiegu planowanego przedsięwzięcia ani wniosków o przeprowadzenie dowodów w sprawie, zaś żądania przedstawione w prowadzonej przez Spółkę korespondencji z wykonawcą (pismo z dnia 31 stycznia 2019 r.), której kopia została załączona do pisma skarżącej Spółki z dnia 21 sierpnia 2019 r., nie świadczą o naruszeniu przez organ art. 78 *kpa*, skoro ww. pismo z dnia 31 stycznia 2019 r. nie zostało przedłożone przed organem I instancji, a ponadto kwestie w nim poruszone nie stanowią nawet przedmiotu postępowania lokalizacyjnego.

Podkreślenia wymaga, że organy administracji mają obowiązek podejmować czynności niezbędne do wyjaśniania sprawy, nie zaś wszystkie czynności, których przeprowadzenie postuluje strona postępowania. To, czy dany dowód zostanie przeprowadzony, zależy od przydatności tego dowodu dla wyjaśnienia okoliczności sprawy, co do których organ miał wątpliwości. Szeroki zakres środków dowodowych możliwych do przeprowadzenia w sprawie na podstawie art. 75 *kpa* nie powoduje konieczności ich przeprowadzenia, jeśli dana okoliczność została już wyjaśniona w oparciu o inny dowód i nie został on podważony (wyroki Naczelnego Sadu Administracyjnego z dnia 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt II OSK 2621/12 i z dnia 29 marca 2017 r., sygn. akt II OSK 1936/15).

W ocenie organu odwoławczego, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był wystarczający do wydania przez Wojewodę Zachodniopomorskiego rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie i nie wymagał uzupełnienia.

Dodatkowo wskazać należy, iż prowadzenie dowodu z opinii biegłego co do możliwości przeprowadzenia inwestycji w inny sposób, nie tylko, że nie dotyczy okoliczności istotnej dla rozstrzygnięcia (skoro przeprowadzenie inwestycji zgodnie z wnioskiem *inwestora* nie narusza prawa), ale i byłoby sprzeczne z celem szczególnego postępowania administracyjnego, tj. jego uproszczeniem i przyspieszeniem [por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 października 2016 r., sygn. akt IV SA/Wa 1534/16, zapadły wprawdzie w odniesieniu do regulacji ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 710, z późn. zm.), ale aktualny w pełni w świetle rozwiązań przyjętych w *specustawie gazowej*]. Przepisy *specustawy gazowej* nie zobowiązują również inwestora do uwzględniania oczekiwań stron postępowania czy innych podmiotów. Co więcej, zgodnie z art. 6 ust. 2 *specustawy gazowej*, nie można uzależniać ustalenia lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu od zobowiązania inwestora do spełnienia nieprzewidzianych odrębnymi przepisami świadczeń lub warunków.

Warto dodać, iż podjęcie przez organ rozstrzygnięcia odmiennego od oczekiwanego przez stronę skarżącą w sytuacji, gdy organ prawidłowo zebrał materiał dowodowy, a ocena tego materiału jest logiczna, nie przekroczył zasady swobodnej oceny dowodów, oraz wskazał prawidłową podstawę

prawną, nie oznacza niezgodności zaskarżonej decyzji z prawem. Okoliczność, że strona nie została przekonana co do przyjętego w sprawie rozstrzygnięcia, nie oznacza naruszenia zasady przekonywania. Strona ma bowiem prawo do własnego subiektywnego przekonania o zasadności jej zarzutów, zaś przekonanie to nie musi mieć odzwierciedlenia w obowiązujących przepisach prawnych i ich wykładni (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 29 kwietnia 2009 r., sygn. akt I SA/Łd 1329/08, Lex nr 549458).

Za niezasadny uznać należy podniesiony przez skarżącą Spółkę zarzut dotyczący braku jakiegokolwiek uzgodnienia z właścicielem gruntu ewentualnej trasy przebiegu gazociągu.

Jak wyczerpująco wyjaśnił *Minister* w odniesieniu do analogicznego zarzutu zawartego w odwołaniu Pana Pawła Pliszki, ustawodawca w *specustawie gazowej* nie przewidział po stronie inwestora obowiązku konsultacji rozwiązań lokalizacyjnych z właścicielami lub użytkownikami wieczystymi poszczególnych nieruchomości. Skarżąca Spółka nie może zatem skutecznie domagać się od organu administracji publicznej przeprowadzenia takich konsultacji, jak i zarzucać wadliwości decyzji z powodu braku ich przeprowadzenia bądź też ich niewłaściwej organizacji. Niemniej jednak, jak już wcześniej wyjaśniono w uzasadnieniu niniejszego rozstrzygnięcia, możliwość udziału społeczeństwa została zapewniona w postępowaniu zakończonym wydaniem *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach*.

Tym samym, za całkowicie niezasadny uznać należy podniesiony przez skarżącą Spółkę w piśmie z dnia 21 sierpnia 2019 r. zarzut dotyczący lakonicznego odniesienia się przez *inwestora* do przedstawionych przez nią zastrzeżeń co do sposobu informowania właścicieli działek o organizowanych konsultacjach społecznych, skoro kwestia ta nie jest przedmiotem badania w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu i nie może świadczyć o wadliwości przeprowadzonego przez organ I instancji postępowania, czy o wadliwości *decyzji Wojewody Zachodniopomorskiego*.

Za niezasadny uznać także należy zawarty w odwołaniu skarżącej Spółki zarzut naruszenia art. 8 w zw. z art. 107 § 1 i § 3 *kpa*, poprzez brak podjęcia prób uzgodnienia trasy przebiegu gazociągu z właścicielami gruntów przy udziale władz gminy.

Jeszcze raz zaznaczenia wymaga, że to *inwestor* jest kreatorem miejsca, sposobu i kształtu realizacji inwestycji, i – jak już wyżej wyjaśniono – nie miał on obowiązku uzgadniania przebiegu przedmiotowego przedsięwzięcia ani z mieszkańcami, ani z władzami gminy. Z uwagi na powyższe, stwierdzić należy, iż brak jest podstaw, aby podniesiona przez skarżącą Spółkę kwestia mogła podlegać ocenie przez organ I instancji, a tym samym – wbrew podniesionym zarzutom – Wojewoda Zachodniopomorski nie mógł naruszyć ww. przepisów prawa we wskazany sposób.

Podkreślić również trzeba, że zgodnie z art. 6 ust. 3 *specustawy gazowej*, *inwestor* miał jedynie obowiązek przed uzyskaniem decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu wystąpić m.in. do właściwego miejscowo wójta (burmistrza, prezydenta miasta) o opinię, co też prawidłowo w omawianej sprawie uczynił. Ponadto, jak wskazał *inwestor* w piśmie z dnia 19 lipca 2019 r. – przebieg planowanej inwestycji został zaprojektowany przez osoby z odpowiednimi kwalifikacjami zawodowymi, zgodnie z powszechnie obowiązującymi przepisami, przy uwzględnieniu uzyskanych opinii.

Odnosząc się do stwierdzeń skarżącej spółki w kwestii: zlokalizowania gazociągu według „dowolnie wybranych linii" (bez analizy faktycznego podziału działek geodezyjnych, ich gospodarczego wykorzystania, układu dróg śródpolnych i publicznych, jak również bez analizy ukształtowania terenu), możliwości lokalizacji gazociągu na niezabudowanych terenach znajdujących się we władaniu gminy lub Skarbu Państwa (bezpośrednio sąsiadujących z nieruchomościami skarżącej Spółki), jak również możliwości zlokalizowania gazociągu wzdłuż dróg gminnych, powiatowych lub śródpolnych, raz jeszcze zaznaczyć należy, iż w postępowaniu w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu oraz inwestycji towarzyszących organ jest związany wnioskiem *inwestora*, co do kształtu i przebiegu inwestycji. Organ administracji publicznej nie jest zobowiązany do badania alternatywnych wariantów przeprowadzenia inwestycji liniowej w sytuacji, gdyby właściciele nieruchomości zgłosili sprzeciw wobec lokalizacji przedsięwzięcia zaproponowanej przez *inwestora*. Jak już wyjaśniono w niniejszej decyzji, gospodarzem projektu inwestycji jest tylko *inwestor*, zaś organ wydający decyzję w oparciu o przedłożony projekt nie jest uprawniony do ingerowania w jego założenia, w tym w przebieg inwestycji

liniowej. O przebiegu inwestycji nie mogą decydować strony postępowania, których nieruchomości zostały objęte wnioskiem o wydanie decyzji lokalizacyjnej, gdyż żaden z przepisów *specustawy gazowej* nie przewiduje takich uprawnień. Ustalenie przebiegu inwestycji pozostawia się bowiem specjalistom posiadającym odpowiednie przygotowanie zawodowe, natomiast rolą orzekających w sprawie organów jest przede wszystkim sprawdzenie, czy koncepcja składającego wniosek mieści się w granicach wyznaczonych przez prawo. Tylko stwierdzenie, że kształt inwestycji w wersji zgłoszonej we wniosku inwestora narusza określony przepis prawa, zobowiązuje te organy do odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu oraz inwestycji towarzyszących w wersji wnioskowanej przez *inwestora*, co w niniejszej sprawie nie ma miejsca. Ponadto, ponownie podkreślić należy, iż to na etapie postępowania środowiskowego, zakończonego wydaniem *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach* nastąpiło przyjęcie wariantu lokalizacji przedmiotowego przedsięwzięcia, jak również w tym postępowaniu zostały przeanalizowane wszelkie kwestie dotyczące oddziaływania inwestycji na środowisko i ludzi. To właśnie na etapie postępowania o środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia, strony (w tym skarżąca Spółka), mogły wnosić żądania zmiany przebiegu analizowanej inwestycji.

Warto również wyjaśnić, iż przepisy *specustawy gazowej* należą do szczególnych regulacji prawnych, których podstawowym celem jest uproszczenie i przyspieszenie inwestycji infrastrukturalnych. Tymi okolicznościami należy uzasadniać z jednej strony znaczne zwiększenie uprawnień *inwestora* (decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu rozstrzyga jednocześnie m.in. o ustaleniu lokalizacji inwestycji, zatwierdzeniu podziału nieruchomości), natomiast z drugiej zdecydowane ograniczenie uprawnień właścicieli nieruchomości. Jak już wyraźnie wskazano, niedopuszczalna jest również ocena racjonalności czy słuszności koncepcji przedstawionej przez inwestora, bowiem miałaby ona charakter pozaprawny..

Mając na względzie zarzuty skarżącej Spółki, w piśmie z dnia 19 lipca 2019 r. *inwestor* podkreślił, że realizacja planowanej inwestycji zakłada minimalizowanie skutków ingerencji w grunt poprzez wprowadzanie odpowiednich rozwiązań projektowych oraz sposobu prowadzenia robót, jak również przewiduje nadzór odpowiednich specjalistów nad prowadzonymi pracami. Zasięg inwestycji określa *decyzja Wojewody Zachodniopomorskiego* (wyznaczając odpowiednie granice i strefy), natomiast ograniczenia w korzystaniu z nieruchomości wynikają zarówno z ww. decyzji, jak i z powszechnie obowiązujących przepisów prawa (definiujących tzw. strefę kontrolowaną gazociągu oraz możliwość wykorzystania gruntów objętych tą strefą). *Inwestor* zaznaczył, iż w przypadku gruntów rolnych (czyli gruntów stanowiących m.in. własność skarżącej Spółki), ograniczenia w korzystaniu z nich będą występowały głównie w czasie budowy gazociągu, natomiast po zakończeniu prac właściciel będzie mógł korzystać z gruntów rolnych zgodnie z ich przeznaczeniem.

W ww. piśmie *inwestor* zaznaczył też, że w niniejszej sprawie mamy do czynienia z gazociągiem wysokiego ciśnienia o średnicy 1000 mm, który musi być dostosowany do czyszczenia i inspekcji tłokami (podczas projektowania wykonuje się analizę promieni gięcia łuków, przez które swobodnie musi przejść tłok czyszczący). Ww. analiza ma wpływ na geometrię trasy, a co za tym idzie – projektant ma ograniczone możliwości zmian kierunków przebiegu gazociągu, tak jak może to mieć miejsce w przypadku gazociągów niskiego ciśnienia, które ze względu na charakter zasilania odbiorcy końcowego, układane są w chodnikach wzdłuż dróg publicznych, śródpolnych lub wzdłuż zabudowy mieszkaniowej/usługowej. *Inwestor* wyjaśnił przy tym, że wzdłuż dróg gminnych ułożone są równolegle linie energetyczne lub teletechniczne, względem których, w myśl np. § 17 ust. 1-8 lub § 18 ust. 1-3 *rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie*, należy zachować wymagane przepisami prawa odległości poziome lub kąty skrzyżowań.

Z kolei w piśmie z dnia 16 września 2019 r. *inwestor* raz jeszcze podkreślił, że podczas trasowania gazociągu uwzględnia się szereg aspektów, nie tylko technicznych takich jak promień gięcia łuków, który z kolei determinowany jest szeregiem innych uwarunkowań/aspektów. Dopiero po wzięciu pod uwagę i wyważeniu wszystkich uwarunkowań podejmowana jest decyzja o lokalizacji gazociągu. Nie jest to zatem samowolna decyzja projektanta czy *inwestora*. Słusznie *inwestor* zauważył przy tym, iż na przedłożonych przez skarżącą Spółkę przy piśmie z dnia 21 sierpnia 2019 r. fotografiach orientacji arkuszy mapy, stanowiącej załącznik do *decyzji Wojewody Zachodniopomorskiego*, przebieg gazociągu ma co do zasady charakter poglądowy i ma za zadanie wskazanie kolejnych arkuszy mapy. *Inwestor* wyjaśnił, że na jednym arkuszu pokazany jest ponad kilometr trasy gazociągu, stąd można odnieść mylne wrażenie, że gazociąg wielokrotnie skręca pod dość ostrymi łukami. W rzeczywistości łuki te

posiadają jednak łagodniejszy promień gięcia dostosowany do obowiązujących przepisów i norm oraz uwzględniający średnice gazociągu.

Po przeanalizowaniu zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym stanowiska *inwestora*, *Minister* doszedł do przekonania, że lokalizacja ww. inwestycji w zakresie interesu prawnego skarżącej spółki została wytyczona zgodnie z prawem, a zaskarżona *decyzja Wojewody Zachodniopomorskiego* nie przewiduje rozwiązań, które wprowadzają nadmierną, a w szczególności nieuzasadnioną ingerencję w prawo własności skarżącej spółki. Ponadto, *Minister* podziela stanowisko *inwestora*, iż nie ma technicznych możliwości dostosowania trasy przebiegu gazociągu wysokiego ciśnienia do lokalnego układu dróg gminnych lub śródpolnych, a tym samym nie istnieje możliwość zmiany przebiegu gazociągu w sposób wskazany przez skarżącą Spółkę

Biorąc pod uwagę zastrzeżenia skarżącej Spółki przedstawione w piśmie z dnia 21 sierpnia 2019 r. (oraz podtrzymane w piśmie z dnia 21 października 2019 r.), dotyczące braku wskazania przez *inwestora* odcinków gazociągu, które muszą być czyszczone tłokiem czyszczącym, *inwestor* w piśmie z dnia 16 września 2019 r. wyjaśnił, iż cały gazociąg – a nie tylko wybrane odcinki – podlega „tłokowaniu". Przede wszystkim wskazać jednak wypada, iż powyższa kwestia dotyczy już etapu realizacji przedmiotowej inwestycji, a tym samym nie podlega szczegółowej weryfikacji przez organy orzekające o lokalizacji inwestycji.

Za nietrafny uznać również należy podniesiony przez skarżącą Spółkę zarzut nieuwzględniania interesu społecznego oraz słusznego interesu właścicieli gruntów rolnych, dla których tak duża ingerencja w grunt poprzez prowadzenie głębokich i szerokich wykopów może doprowadzić do zniszczenia struktury rolnej gruntów uprawnych oraz całkowitego zaburzenia stosunków wodnych na skutek inwazyjnej ingerencji w urządzenia melioracyjne regulujące stosunki wodne w glebie, bez możliwości ich rzeczywistego odtworzenia, co – przy obecnych anomaliach pogodowych – spowoduje wysychanie utrzymywanych przez skarżącą Spółkę, w ramach całego ekosystemu, tworzącego ostoję dla drobnej zwierzyny i ptactwa mokradeł, oraz dla zachowania pośredniego ich oddziaływania na nawadnianie przylegających gruntów rolnych.

W piśmie z dnia 19 lipca 2019 r. *inwestor* podkreślił, że w celu niedopuszczenia do zniszczenia struktury gleby, w czasie prowadzenia robót budowalnych, warstwa humusu po odłożeniu zostanie odizolowana od warstw martwicy warstwą geowłókniny, co ma na celu uniknięcie wymieszania się warstw i umożliwi odtworzenie terenu do stanu pierwotnego po zakończeniu robót.

Przedstawione powyżej wyjaśnienia *inwestora* znajdują potwierdzenie w treści *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach*. Kwestia oddziaływania przedmiotowej inwestycji na glebę została bowiem przeanalizowana w toku postępowania prowadzonego na podstawie przepisów *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie* przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gorzowie Wielkopolskim, zakończonego *decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach*.

Jak wskazano na stronie 12 ww. rozstrzygnięcia, gazociąg będzie usytuowany w ziemi na głębokości minimum 1,2 m licząc od górnej ścianki rury do powierzchni terenu, natomiast na terenach zdrenowanych na głębokości 1,4 m. Lokalnie gazociąg będzie układany głębiej, np. w miejscach zdrenowanych lub w miejscach skrzyżowań z istniejącym uzbrojeniem terenu, liniami kolejowymi, drogami oraz ciekami. Przewidywana szerokość wykopu wynosi ok. 4,1 m na poziomie gruntu oraz 2,2 m na dnie wykopu.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Gorzowie Wielkopolskim wskazał, że prace przy wykopie będą przebiegać dwuetapowo. W pierwszym etapie wierzchnia warstwa humusu zostanie ściągnięta i odłożona na składowisku w specjalnie do tego przeznaczonym miejscu. Następnie zostaną wykonane prace związane z montażem rurociągu. Drugi etap prac ziemnych polegać będzie na wybraniu ziemi do osiągnięcia żądanej głębokości wykopu oraz złożenia jej w innym miejscu niż humus. Po ułożeniu rurociągu w wykopie, zostanie on zasypany najpierw ziemią pochodzącą z głębszej części wykopu, a następnie teren zostanie przykryty humusem. W przypadku występowania miejsc płytkiego zalegania wód gruntowych planuje się lokalne odwodnienia wykopu.

Ponadto, w piśmie z dnia 19 lipca 2019 r. *inwestor* zaznaczył, iż w ramach odrębnego opracowania stanowiącego element projektu wykonawczego zostaną opracowane warunki prowadzenia prac i odtworzenia urządzeń melioracyjnych regulujących stosunki wodne.

Jednocześnie, mając na uwadze, iż wyjaśnienia *inwestora* zawarte w piśmie z dnia 19 lipca 2019 r. nie przekonały skarżącej Spółki co do konieczności lokalizacji przedmiotowego przedsięwzięcia w sposób zatwierdzony w *decyzji Wojewody Zachodniopomorskiego*, a więc przez pola uprawne (o czym świadczą zastrzeżenia Spółki zawarte w piśmie z dnia 21 sierpnia 2019 r.), warto dodać, że w uzasadnieniu *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach* wyjaśniono, iż celem przedsięwzięcia jest transport gazu wielkich objętości z miejscowości Goleniów, znajdującej się w województwie zachodniopomorskim, do miejscowości Lwówek, położonej w Wielkopolsce. Najlepszym sposobem realizacji tego celu, z perspektyw: bezpieczeństwa, ekonomicznej, środowiskowej i technologicznej, jest budowa gazociągu. Organ środowiskowy zaznaczył, iż rozpoznane są oddziaływania okresu budowy i eksploatacji tego typu instalacji na człowieka i jego środowisko oraz na przyrodę. Znane są również środowiskowe i prawne uwarunkowania budowy oraz eksploatacji. Te dwie grupy czynników, a więc oddziaływania i uwarunkowania, umożliwiły, już na etapie projektowania lokalizacji inwestycji, wybór optymalnej trasy przebiegu trasy gazociągu, która w wariancie najmniej oddziałującym na środowisko będzie miała całkowitą długość ok. 191 km. Pomimo tego, iż odległość pomiędzy miejscowościami Goleniów i Lwówek wynosi w linii prostej 155 km, wydłużenie trasy gazociągu wynika z konieczności zapobiegania i minimalizowania oddziaływań na człowieka i jego środowisko oraz na przyrodę i formy ochrony przyrody.

Ze szczegółowego opisu przebiegu planowanego gazociągu przez poszczególne miejscowości wynika, iż przy ustaleniu jego lokalizacji wzięto pod uwagę szereg uwarunkowań, takich jak konieczność ominięcia: terenów podmokłych i torfowisk, niekorzystnych warunków gruntowo-wodnych, zabudowań, przeszkód terenowych, jednostki wojskowej, czy terenów terminalu ekspedycyjnego, jak również konieczność zachowania normowych odległości od istniejących sieci uzbrojenia terenu. Tam, gdzie było to możliwe, planowany gazociąg zaplanowano równolegle do istniejących gazociągów DN500 i DN700.

Przebieg omawianej inwestycji, zlokalizowanej m.in. na terenach pól uprawnych, został zatem przeanalizowany przez wyspecjalizowany organ środowiskowy.

Na aprobatę nie zasługuje również podniesiony przez skarżącą Spółkę zarzut naruszenia art. 140 *kc*, poprzez wydanie decyzji, która bez uwzględnienia słusznych interesów właścicieli gruntów rolnych może nieodwracalnie lub na wiele lat pozbawić Spółkę dochodów z gruntów rolnych lub wręcz uniemożliwić jej dalsze korzystanie z gruntów zgodnie z ich przeznaczeniem, a tym samym – może doprowadzić do zmniejszenia dochodów z rolnictwa lub wręcz ich utraty w bliżej nieokreślonym okresie, bądź do utraty możliwości spłaty zaciągniętych zobowiązań i upadku Spółki.

Jak już *Minister* wyjaśnił w uzasadnieniu niniejszego rozstrzygnięcia, organ wydający decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu nie jest kompetentny do oceny przesłanek ekonomicznych oraz społecznych powstającej inwestycji, w jej kształcie określonym przez inwestora. Z samej istoty przedsięwzięcia w zakresie gazociągu, będącego inwestycją liniową, wynika ingerencja w prawa przysługujące innym podmiotom w stosunku do nieruchomości objętych planowaną inwestycją. Z omawianej ingerencji wynikać mogą z kolei inne utrudnienia dla podmiotów dotychczas wykorzystujących daną nieruchomość w określony sposób. Nie oznacza to jednak, że taka decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu jest wadliwa. W postępowaniu w sprawie wydania takiej decyzji zarówno wojewoda, jak i *Minister,* badają zgodność z prawem wniosku *inwestora,* nie zaś zagadnień dotyczących ewentualnych negatywnych następstw dla podmiotów objętych tą decyzją.

Analogicznie do stanowiska zajętego przez *Ministra* w odniesieniu do zarzutu podniesionego przez Pana Pawła Pliszkę, wyjaśnić należy, że w przypadku, gdy skarżąca Spółka uważa, iż w wyniku przyjętych rozwiązań projektowych dozna szkody, to może skorzystać ze stosownego powództwa cywilnego i przedstawić dowody na okoliczność powstałej szkody i jej wielkości. Argumentacja tego rodzaju w postępowaniu dotyczącym ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu ma jednak charakter interesu faktycznego, a więc takiego, który nie może stanowić prawnej przeszkody dla wydania decyzji administracyjnej.

Ponadto, jak już wskazano w niniejszej decyzji, przepis art. 124 ust. 5 *ustawy o gospodarce nieruchomościami* przyznaje właścicielowi albo użytkownikowi wieczystemu nieruchomości prawo żądania nabycia od niego w drodze umowy własności lub prawa użytkowania wieczystego, jeżeli założenie lub przeprowadzenie ciągów, przewodów i urządzeń uniemożliwia właścicielowi albo

użytkownikowi wieczystemu dalsze prawidłowe korzystanie z nieruchomości w sposób dotychczasowy albo w sposób zgodny z jej dotychczasowym przeznaczeniem. Sprawy te należą do właściwości sądów powszechnych.

Za niezasadne uznać należy zarzuty podniesione przez *Nadleśnictwo Kliniska*, *Nadleśnictwo Dobrzany* i *Nadleśnictwo Choszczno*, dotyczące naruszenia art. 24 *specustawy gazowej*, poprzez zastosowanie tego przepisu w odniesieniu do gruntów Skarbu Państwa będących w zarządzie ww. Nadleśnictw, podczas gdy grunty te winny przechodzić w użytkowanie wieczyste *inwestora*.

Zdaniem *Ministra*, w przedmiotowej sprawie dla działek leśnych będących w zarządzenie PGL LP, zachodziły przesłanki do zastosowania art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej*, a nie art. 20 ust. 6a *specustawy gazowej*. Stanowisko to znajduje potwierdzenie w przedstawionej poniżej argumentacji.

Zgodnie z regułą zawartą w art. 61 § 1 *kpa* postępowanie administracyjne wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu.

W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z postępowaniem wszczynanym na wniosek – stosownie bowiem do przepisu art. 5 ust. 1 w zw. z art. 39 ust. 1 *specustawy gazowej*, decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu, na wniosek *inwestora*, wydaje właściwy miejscowo wojewoda. Specyfika takiego rodzaju postępowania przejawia się w fakcie, iż może zostać ono zainicjowane tylko przez określony podmiot – organ nie może działać z urzędu, jak również inne strony nie mają możliwości wpływu na wszczęcie postępowania. W postępowaniu o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu wniosek nie tylko inicjuje postępowanie, ale wyraża wolę *inwestora* rozstrzygnięcia sprawy w dany sposób.

Wojewoda Zachodniopomorski wydał zaskarżoną decyzję zgodnie z zakresem wskazanym w ww. wniosku *inwestora* z dnia 16 kwietnia 2019 r. To *inwestor,* będący kreatorem miejsca, sposobu i kształtu lokalizacji inwestycji, decyduje o wyborze konkretnego tytułu prawnego do nieruchomości i jest on zobowiązany we wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu lub inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu do wskazania nieruchomości (art. 6 ust. 1 pkt 9, 9a i 11 *specustawy gazowej*), w stosunku do których decyzja ma wywołać skutek określony w art. 20 ust. 3 i 6, art. 20 ust. 6a, bądź art. 24 ust 1 *specustawy gazowej*.

Specustawa gazowa nie precyzuje, kiedy nieruchomość objęta decyzją lokalizacyjną powinna zostać objęta skutkami z art. 20 ust. 3 lub ust. 6a *specustawy gazowej*, a kiedy ograniczeniem z art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej*, pozostawiając tę decyzję *inwestorowi*. Wyżej przywołane przepisy *specustawy gazowej* wprost bowiem potwierdzają, iż to *inwestor* we wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu lub inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu wskazuje działki, które przechodzą w jego użytkowanie wieczyste oraz te, na których ma jedynie być ustanowione administracyjnoprawne ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości.

Oczywiście nie można przy tym przyjąć fikcji prawnej, jakoby każda propozycja ingerencji w prawa własności, wynikająca z projektów rozwiązań przedłożonych przez *inwestora* musiała być *ex lege*, z woli prawodawcy, traktowana jako podyktowana „interesem publicznym" i akceptowana przez organ administracji. Oznaczałoby to w istocie wyjęcie spod kontroli – w ramach procedur administracyjnych (w trybie odwoławczym), a potem sądowym (w postępowaniu sądowoadministracyjnym) – legalności działań ingerujących w istotną, chronioną konstytucyjnie sferę praw (w tym przypadku prawo własności).

Odnosząc systemową charakterystykę *specustawy gazowej,* o której była mowa powyżej, do okoliczności rozpatrywanej sprawy, należy podkreślić, iż w ocenie *Ministra* analiza zgromadzonej w sprawie dokumentacji wykazała, że ustalenie lokalizacji przedmiotowej inwestycji na działkach leśnych będących w zarządzie *Nadleśnictwa Kliniska*, *Nadleśnictwa Dobrzany* i *Nadleśnictwa Choszczno* w sposób wskazany we wniosku *inwestora* nie narusza prawa, a *decyzja Wojewody Zachodniopomorskiego* w tym zakresie jest prawidłowa.

Objęcie nieruchomości znajdujących się w zarządzie PGL LP skutkami z art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej*, a nie z art. 20 *specustawy gazowej*, nie stanowi naruszenia przepisów *specustawy gazowej*, które dają pewną dowolność *inwestorowi* w doborze skutków, jakie ma wywołać decyzja w stosunku do

nieruchomości znajdujących się w granicach terenu objętego inwestycją, o czym zresztą była mowa powyżej. Dokonując tego doboru, należy się kierować zasadą, zgodnie z którą ingerencja w prawo własności powinna pozostawać w racjonalnej i odpowiedniej proporcji do celów, dla osiągnięcia których ustanawia się określone ograniczenia.

Mając powyższe na względzie, stwierdzić należy, że zastosowanie art. 20 ust. 6a *specustawy gazowej* (nabycie przez *inwestora* z mocy prawa z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu stała się ostateczna, prawa użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowych należących w dniu złożenia wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu do Skarbu Państwa), prowadzi do dalej idącej ingerencji w prawo własności, aniżeli ma to miejsce w przypadku zastosowania art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej* (ograniczenie w korzystaniu z nieruchomości).

Brak jest uzasadnionych powodów ku temu, aby stosować ww. art. 20 ust. 6a *specustawy gazowej* do pozyskiwania tytułu prawnego do gruntów, w obrębie których zlokalizowane są podziemne urządzenia przesyłowe, takie jak gazociągi, gdyż w odniesieniu do tych obiektów całkowicie wystarczającym jest ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości i nie jest konieczne uzyskanie pełnego władztwa nad nieruchomością, bądź jej częścią. Uzyskanie pełnego władztwa nad rzeczą, tak jak ma to miejsce w przypadku określonym w art. 20 ust. 6a *specustawy gazowej*, jest natomiast uzasadnione w odniesieniu do lokalizacji ogrodzonych obiektów kubaturowych z wydzielonym dojazdem i zakazem wstępu osób nieuprawnionych, jak np. stacje gazowe, czy tłocznie gazu.

Przy realizacji inwestycji w ramach *specustawy gazowej*, teren przeznaczony pod budowę obiektów gazowych (np. węzły gazowe, zespoły zaporowo-upustowe, stacje gazowe, itp.) przejmowany jest zgodnie z art. 20 ust. 3 lub art. 20 ust. 6a *specustawy gazowej*. Natomiast dla części liniowej gazociągu, lokalizowanego pod powierzchnią terenu, nieruchomości ograniczane są zgodnie z art. 24 *specustawy gazowej*. Dla terenów leśnych w zarządzie *Nadleśnictwa Kliniska*, *Nadleśnictwa Dobrzany* i *Nadleśnictwa Choszczno*, na których przewidziano lokalizację części liniowej gazociągu, prawidłowo w zaskarżonej *decyzji Wojewody Zachodniopomorskiego* przewidziano zatem ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, zgodnie z art. 24 *specustawy gazowej*.

Jak wynika z treści art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej*, ustawodawca nakazał organowi wydającemu decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu wprowadzenie ograniczenia prawa własności nieruchomości określonych w art. 10 ust. 1 pkt 8, poprzez określenie sposobu korzystania z tych nieruchomości przez udzielenie zezwolenia w szczególności na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do założenia, przeprowadzenia oraz korzystania z tych przewodów i urządzeń. Jednocześnie wskazano cel, dla którego wprowadza się takie ograniczenie – zapewnienia prawa do wejścia na teren nieruchomości dla prowadzenia na nich budowy inwestycji w zakresie terminalu, a także prac związanych z rozbiórką, przebudową, zmianą sposobu użytkowania, utrzymaniem, eksploatacją, użytkowaniem, remontami oraz usuwaniem awarii.

Treść ww. przepisu nie pozostawia zatem wątpliwości, że intencją racjonalnego ustawodawcy było takie ukształtowanie prawa i możliwości ograniczenia prawa własności nieruchomości objętych inwestycją, aby stworzyć dla *inwestora* możliwość jak najszybszego przystąpienia do realizacji inwestycji, jej zrealizowania, a następnie prowadzenia prac związanych z konserwacją urządzeń, w tym usuwaniem awarii. Należy w tym miejscu podkreślić, że administracyjnoprawne ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości dotyczyć może również nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa.

W stosunku do części liniowej gazociągu posadowionej na gruntach objętych skutkami z art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej*, wygaszanie zarządu PGL LP, jak również ustanawianie na tych terenach użytkowania wieczystego, nie jest zasadne. Wystarczającym bowiem i powszechnie akceptowanym w prawie dotyczącym gospodarowania nieruchomościami, jest zajęcie terenu w trybie ograniczenia w korzystaniu z nieruchomości, w celu posadowienia i utrzymywania sieci takich jak przedmiotowy gazociąg, a w przypadku inwestycji realizowanych na podstawie tzw. specustaw, również w zakresie robót niezbędnych w celu posadowienia takiej sieci. Ograniczenie to daje bowiem *inwestorowi*

możliwość legitymowania się prawem do dysponowania nieruchomościami na cele budowlane oraz daje tzw. prawo wejścia dla celów szeroko rozumianego utrzymania sieci.

Z powyższych względów – w ocenie *Ministra* – przyjęte przez organ I instancji w *decyzji Wojewody Zachodniopomorskiego* skutki prawne odnoszące się do nieruchomości leśnych pozostających w zarządzie PGL LP, nie budzą zastrzeżenia co do ich poprawności.

Wbrew twierdzeniom *Nadleśnictwa Kliniska*, *Nadleśnictwa Dobrzany* i *Nadleśnictwa Choszczno*, ww. art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej* nie ma zastosowania wyłącznie do gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami, gruntów stanowiących pas drogowy drogi publicznej bądź gruntów objętych obszarem kolejowym.

Zarówno art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej*, jak i art. 10 ust. 1 pkt 8 *specustawy gazowej*, nie wprowadzają katalogu zamkniętego nieruchomości, w stosunku do których może nastąpić ograniczenie w sposobie korzystania, określone w art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej*.

Z brzmienia ww. przepisów wynika, że skutkowi temu mogą podlegać wszystkie nieruchomości objęte decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, w tym grunty stanowiące własność Skarbu Państwa pokryte wodami, grunty stanowiące pas drogowy bądź grunty objęte obszarem kolejowym. Użycie zwrotu „w tym" oznacza, że wymienione po tym zwrocie rodzaje nieruchomości nie stanowią katalogu zamkniętego, a jedynie przykładowy katalog nieruchomości, do których odnosi się dyspozycja normy. Katalog ten ma na celu rozwianie wątpliwości, co do objęcia wyszczególnionych nieruchomości tym przepisem.

Powyższa interpretacja wynika również z uzasadnienia projektu zmian *specustawy gazowej*, która weszła w życie 4 września 2018 r.

Z uzasadnienia do dokonanej zmiany (por. druk sejmowy nr 2504 – rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego Świnoujściu oraz niektórych innych ustaw), wynika, iż celem zmiany przepisu art. 6 ust 1 pkt 11 *specustawy gazowej*, jest wykluczenie wątpliwości interpretacyjnych, poprzez jednoznaczne przesądzenie, że skutkiem, o którym mowa w art. 24 ust 1 *specustawy gazowej*, są objęte również grunty stanowiące własność Skarbu Państwa pokryte wodami, grunty stanowiące pas drogowy oraz grunty objęte obszarem kolejowym w sytuacji, w której inwestycja wymaga przejścia przez nie (tzn., jeżeli dochodzi do krzyżowania się inwestycji z wyżej wymienionymi gruntami), a w przypadku gruntów stanowiących pas drogowy, również wówczas, gdy inwestycja w zakresie terminalu wymaga budowy lub przebudowy zjazdów.

Zwrócić należy także uwagę, że *ustawa o lasach,* w art. 39a ust. 1-3 dopuszcza ustanawianie na nieruchomościach Skarbu Państwa pozostających w zarządzie PGL LP służebności przesyłu, a więc prawa, którego treść odpowiada właśnie ograniczeniom ustanawianym na podstawie art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej*. Zatem administracyjnoprawne ograniczanie w korzystaniu z nieruchomości (nazywane inaczej „służebnością publiczną") na potrzeby posadowionej infrastruktury technicznej jest prawnie dopuszczalnym sposobem regulacji stanów prawnych i nie wiąże się z koniecznością nabywania prawa użytkowania wieczystego/prawa własności przez *inwestora*.

Przyjęciu odmiennego sposobu wykładni przepisów *specustawy gazowej* przeczyłyby racje natury celowościowej. Przyjęcie poglądu zaprezentowanego przez skarżące Nadleśnictwa doprowadziłoby bowiem do wzmocnienia rygorów względem ogólnej regulacji dotyczącej cywilnoprawnej kwestii ustanowienia służebności przesyłu, co stanowiłoby zaprzeczenie intencji, którymi kierował się ustawodawca przy uchwalaniu *specustawy gazowej*.

Odnosząc się do zarzutu *Nadleśnictwa Kliniska*, *Nadleśnictwa Dobrzany* i *Nadleśnictwa Choszczno* dotyczącego braku możliwości korzystania z nieruchomości leśnych w dotychczasowy sposób w związku z lokalizacją gazociągu, a w konsekwencji zakazem sadzenia drzew w pasie o szerokości 4 m (po 2 m na stronę od osi), wynikającym z *rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie,* podkreślić trzeba wyraźnie, że ww. kwestie nie są przedmiotem rozważań organów administracji właściwych w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu oraz inwestycji towarzyszących.

Jak już wskazano w uzasadnieniu niniejszego rozstrzygnięcia, w postępowaniu w sprawie wydania ww. decyzji, zarówno wojewoda, jak i *Minister*, badają zgodność z prawem wniosku *inwestora*, nie zaś zagadnień dotyczących ewentualnych negatywnych następstw dla podmiotów objętych tą decyzją.

Wskazać przy tym należy, iż organ wydający decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu oraz inwestycji towarzyszących nie jest kompetentny do oceny przesłanek ekonomicznych oraz społecznych powstającej inwestycji, w jej kształcie określonym przez *inwestora*. Do organu administracji należy jedynie ocena wniosku *inwestora* pod względem jego zgodności z prawem powszechnie obowiązującym.

Jeżeli w wyniku realizacji ww. inwestycji skarżące Nadleśnictwa poniosą jakiekolwiek szkody materialne, to będzie im przysługiwało roszczenie odszkodowawcze, dochodzone na zasadach ogólnych w postępowaniu cywilnym. Podkreślić także należy, że przedmiotem orzekania zarówno przez Wojewodę Zachodniopomorskiego, jak i *Ministra*, nie jest prognozowanie wielkości ewentualnych strat w majątku skarżących Nadleśnictw, jako czynnika decydującego o wyborze konkretnych rozwiązań lokalizacyjnych inwestycji i w tym zakresie podnoszone przez skarżące Nadleśnictwa zarzuty pozostają bez wpływu na kształt podjętego rozstrzygnięcia.

Wbrew twierdzeniu *Nadleśnictwa Kliniska* i *Nadleśnictwa Dobrzany* zawartemu w pismach z dnia 7 sierpnia 2019 r., możliwość dokonania oceny, czy posadowienie gazociągów na gruntach PGL LP pociąga za sobą skutki w postaci braku możliwości prowadzenia na tych nieruchomościach gospodarki leśnej, będzie możliwe dopiero po posadowieniu urządzeń w gruncie. Dopiero wówczas, po uprzednim ustaleniu, w jaki sposób właściciel czy użytkownik wieczysty korzystał z nieruchomości, można ocenić, czy w konsekwencji zrealizowania inwestycji nastąpił brak możliwości korzystania z nieruchomości w sposób zgodny z jej dotychczasowym przeznaczeniem.

Skutki ograniczenia w korzystaniu z nieruchomości na mocy art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej* oceniane są jednak w odrębnych postępowaniach, w tym w przewidzianym w *specustawie gazowej* – postępowaniu odszkodowawczym, a nie, jak błędnie podnoszą skarżące Nadleśnictwa, w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu. Ponadto, ewentualne roszczenia dotyczące wykupu nieruchomości (art. 124 ust. 5 *ustawy o gospodarce nieruchomościami* w zw. z art. 24 ust. 1 zd. drugie *specustawy gazowej*), mogą być dochodzone jedynie przed sądem powszechnym, a dokonanie oceny, czy w konkretnej sytuacji faktycznie zachodzi całkowity brak możliwości korzystania z nieruchomości w sposób dotychczasowy, możliwe jest co do zasady dopiero po zakończeniu realizacji danej inwestycji.

Nie można podzielić stanowiska skarżących Nadleśnictw dotyczącego tego, że już na etapie postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycją w zakresie terminalu, możliwe jest jednoznaczne stwierdzenie, że jej realizacja spowoduje całkowity brak możliwości korzystania z nieruchomości w sposób dotychczasowy.

Jak wskazuje się bowiem w doktrynie: „Z pewnością roszczenie [wynikające z art. 124 ust. 5 *ustawy o gospodarce nieruchomościami*] może powstać dopiero po fizycznym posadowieniu urządzeń w przestrzeni nieruchomości. Treść planu miejscowego lub decyzji o ustaleniu lokalizacji przed fizycznym wkroczeniem na nieruchomości nie spowoduje powstania tego roszczenia (por. G. Matusik: Komentarz do art. 124 *ustawy o gospodarce nieruchomościami* [w:] Kalus S. (red.), Bieniek G., Gdesz M., Matusik G., Mzyk E., Ustawa o gospodarce nieruchomościami. Komentarz, LexisNexis, 2012, Lex/el.).

Dodatkowo wskazać należy – na co zasadnie zwrócił uwagę *inwestor* w piśmie z dnia 2 września 2019 r. – że dotychczasowy sposób korzystania z nieruchomości będących w zarządzie *Nadleśnictwa Kliniska, Nadleśnictwa Dobrzany* i *Nadleśnictwa Choszczno*, których dotyczy niniejsza sprawa, obejmował prowadzenie gospodarki leśnej w rozumieniu z art. 6 ust. 1 pkt 1 *ustawy o lasach*, która jest pojęciem szerszym, aniżeli utrzymywanie istniejącego drzewostanu i sadzenie drzew.

Tym samym, twierdzenia skarżących Nadleśnictw dotyczące całkowitego pozbawienia możliwości korzystania z nieruchomości zgodnie z ich dotychczasowym przeznaczeniem, zdają się abstrahować od pozostałych elementów gospodarki leśnej.

Odnosząc się do argumentów skarżących Nadleśnictw dotyczących zobowiązań PGL LP w zakresie obowiązku ponownego wprowadzenia roślinności leśnej w lasach, wynikającego z art. 13 ust. 1 pkt 2 *ustawy o lasach*, wskazać przede wszystkim należy, że jeżeli *inwestor* występuje z wnioskiem o wydanie decyzji lokalizacyjnej w trybie *specustawy gazowej*, to organy właściwe w sprawie wydawania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu nie dokonują oceny zamierzenia inwestycyjnego przez pryzmat przepisów *ustawy o lasach*, w tym wynikających z jej obowiązków zarządcy i właścicieli lasów.

Przytoczony przepis nie ma więc zastosowania do postępowania w trybie *specustawy gazowej*, bowiem reguluje obowiązki ciążące na właścicielu lasów w zakresie trwałego utrzymywania lasów i zapewnienia ciągłości ich użytkowania, a nie dotyczy obowiązków *inwestora* występującego o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w trybie przepisów szczególnych. W żaden sposób przepis ten nie może być odnoszony do sytuacji zupełnie innej, aniżeli w nim określona.

Niezależnie od powyższego, jak słusznie wskazał *inwestor* w piśmie z dnia 19 lipca 2019 r., interpretacja ww. obowiązku ciążącego na właścicielu lasów powinna odbywać się z uwzględnieniem pozostałych, szczególnych przepisów (w tym *rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie*), mogących mieć wpływ na realizuję tego obowiązku oraz brać pod uwagę wiążące PGL LP decyzje administracyjne mające wpływ na zakres i sposób realizacji tego obowiązku, w tym również decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu.

W konsekwencji, brak możliwości sadzenia drzew wynikający z powszechnie obowiązujących przepisów prawa oraz wiążących PGL LP decyzji administracyjnych – zdaniem *inwestora* – nie stanowi naruszenia obowiązków wynikających z *ustawy o lasach*, lecz stanowi uzasadnienie niewykonywania takiego obowiązku.

Wskazać również należy, że *rozporządzenie w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie* wydane zostało na podstawie i w zakresie delegacji ustawowej zawartej w art. 7 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2019 r. poz. 1186, z późn. zm.), wiążąc *inwestora*, jak i odwołujące się strony.

W konsekwencji, stosując zasadę *lex specialis derogat legi generali,* uznać należy, że *specustawa gazowa*, jak też przepisy *rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie,* kreujące obowiązek utrzymywania przecinek leśnych, jako akty prawne o charakterze szczególnym, specjalistycznym, mają pierwszeństwo stosowania w stosunku do powołanego art. 13 ust. 1 pkt 2 *ustawy o lasach*. Zatem ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości ustanowione na podstawie *specustawy gazowej*, które umożliwiają prowadzenie infrastruktury gazowej przez nieruchomości będące w zarządzie PGL LP i związane z nimi konsekwencje wynikające z ww. rozporządzenia, mają pierwszeństwo przed przepisami *ustawy o lasach*, stojącymi w sprzeczności z ww. ograniczeniami.

Powyższe potwierdza również fakt, że ww. art. 39a *ustawy o lasach* przewiduje możliwość ustanowienia służebności przesyłu, która swym charakterem odpowiada ograniczeniom nakładanym na podstawie *specustawy gazowej*.

W przypadku służebności przesyłu PGL LP również są zobligowane do powstrzymywania się z działaniami uniemożliwiającymi podmiotom uprawnionym do korzystania z tej służebności. W takim przypadku obowiązek wynikający z ww. art. 13 ust. 1 pkt 2 *ustawy o lasach* również jest niemożliwy do zrealizowania, choć ustawa również w tym przypadku wprost go nie wyłącza. Wynika to jednak z innych powszechnie obowiązujących przepisów prawa, w tym przypadku z *kc* oraz rozporządzeń w zakresie warunków technicznych, jakim powinna odpowiadać infrastruktura będąca przedmiotem służebności przesyłu.

Dodatkowo, jak słusznie wskazał *inwestor* w piśmie z dnia 2 września 2019 r., skarżące Nadleśnictwa odczytują obowiązek wynikający z ww. art. 13 ust. 1 pkt 2 *ustawy o lasach* jako absolutny i niezależny od innych okoliczności faktycznych, czy prawnych, które mogą uniemożliwiać jego spełnienie. Ustawa nie może natomiast nakładać na podmioty obowiązków, których wykonanie jest niemożliwe lub stoi w sprzeczności z innym obowiązkami wynikającym z przepisów szczególnych (w tym przypadku

specustawy gazowej i *rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie*).

Na koniec odpowiedzi na zarzuty *Nadleśnictwa Kliniska*, *Nadleśnictwa Dobrzany* i *Nadleśnictwa Choszczno* warto zauważyć, iż w sprawie o podobnym zakresie i zarzutach, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2019 r., sygn. akt IV SA/Wa 1477/19, oddalił skargę Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe Nadleśnictwo Gdańsk na decyzję Ministra Inwestycji i Rozwoju z dnia 30 kwietnia 2019 r., znak: DLI-II.4620.2.2019.ML.5, utrzymującą w mocy decyzję Wojewody Pomorskiego z dnia 21 grudnia 2018 r., znak: WI-III.747.1.2.2018.AM, w przedmiocie ustalenia lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu.

Podsumowując, organ odwoławczy uznał, że przebieg planowanej inwestycji został ustalony prawidłowo. Organ uznał argumentację przemawiającą za ustaloną lokalizacją, którą przedstawił *inwestor* w załączonej do wniosku dokumentacji. Stwierdzić należy także, że zarówno wniosek *inwestora*, postępowanie przeprowadzone przez organ I instancji, jak i zaskarżona *decyzja Wojewody Zachodniopomorskiego* nie naruszają prawa, a wniesione zarzuty nie zasługują na uwzględnienie, wobec czego orzeczono jak w rozstrzygnięciu.

Niniejsza decyzja jest ostateczna.

Na decyzję, na podstawie art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, z późn. zm.), zwanej dalej „*ppsa*", przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, wnoszona za pośrednictwem Ministra Finansów, Inwestycji i Rozwoju, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji.

Jednocześnie informuję, że do skargi należy załączyć dowód uiszczenia wpisu od wniesienia skargi w kwocie 500 zł, płatnego w kasie sądu lub na rachunek bankowy sądu wskazany w publikatorze teleinformatycznym – Biuletynie Informacji Publicznej sądu (*http://bip.warszawa.wsa.gov.pl*). Strony mogą ubiegać się o przyznanie prawa pomocy, polegającego na zwolnieniu z kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata lub radcy prawnego. Szczegółowe zasady dotyczące przyznawania prawa pomocy uregulowane są w art. 243-262 *ppsa*.

MINISTER FINANSÓW, INWESTYCJI I ROZWOJU
z up.

Bartłomiej Szcześniak
Dyrektor
Departamentu Lokalizacji Inwestycji

Otrzymują:

1. Wojewoda Zachodniopomorski
   (za pośrednictwem platformy ePUAP)
2. Pan Mariusz Ławik
   pełnomocnik Operatora Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A z siedzibą w Warszawie
   (8 egz. decyzji),
3. Pan Paweł Pliszka,
4. R.pr. Elżbieta Kotynia
   pełnomocnik LANEUS Sp. z o.o. z siedzibą w Zielinie,
5. Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe Nadleśnictwo Kliniska,
6. Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe Nadleśnictwo Dobrzany,
7. Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe Nadleśnictwo Choszczno,
8. A/a.

Cd. rozdzielnika do decyzji Ministra Finansów, Inwestycji i Rozwoju z dnia 31 października 2019 r., znak: DLI-III.4620.15.2019.KS.15

Do wiadomości:

1. Starosta Choszczeński
   wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej,
2. Starosta Pyrzycki
   wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej,
3. Starosta Stargardzki
   wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej,
4. Starosta Goleniowski
   wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej,
5. Marszałek Województwa Zachodniopomorskiego,
6. Sąd Rejonowy w Choszcznie
   V Wydział Ksiąg Wieczystych,
7. Sąd Rejonowy w Stargardzie
   V Wydział Ksiąg Wieczystych,
8. Sąd Rejonowy w Goleniowie
   V Wydział Ksiąg Wieczystych,
9. Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ – SYSTEM S.A z siedzibą w Warszawie
   Oddział w Poznaniu,
10. Urząd Miasta i Gminy Goleniów,
11. Urząd Miejski w Maszewie,
12. Urząd Miejski w Pełczycach,
13. Urząd Gminy Dolice,
14. Urząd Gminy Stargard,
15. Urząd Gminy Przelewice.